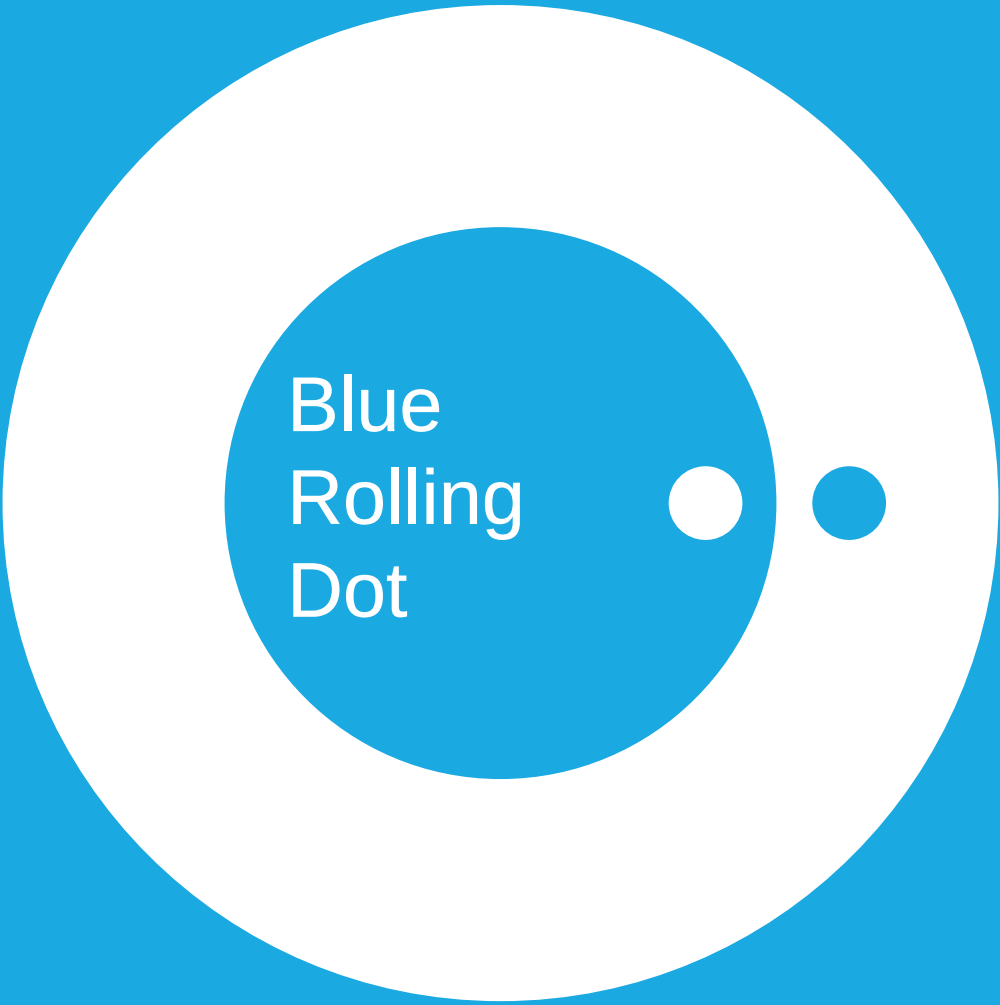

Blue
Rolling
Dot

โดย สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.)

Entertainment
เปิดโลกความบันเทิง

The logo consists of a large white circle centered on a blue background. Inside this white circle is a smaller blue circle. The text "Blue Rolling Dot" is written in white inside the blue circle. To the right of the blue circle, within the white circle, are two small circles: a white one followed by a blue one.

Blue
Rolling
Dot

Entertainment เปิดโลกความบันเทิง

ISBN 978-616-11-2977-4

พิมพ์ครั้งที่ 1 จำนวน 1,000 ชุด (กรกฎาคม 2559)

ที่ปรึกษา..... แพทย์หญิงวัชรวิทย์ ไร่ใหญ่

บรรณาธิการ..... อัปสร จินดาพงษ์

ผู้เขียน..... Taka Agav / ประรณนา อึ้งชูศักดิ์ / สิริกาญจน์ สมนึก
สุวิทย์ วงศ์จิราวัฒน์ / webmaster@Bluerollingdot

ออกแบบ/ศิลปกรรม..... เศรษฐพงษ์ ดีอุต

ประสานงานวิชาการ

และการผลิต..... อัปสร จินดาพงษ์ / แพรว เอี่ยมน้อย

ประสานงานเนื้อหา..... ธวัชชัย แสงธรรมชัย / สุทธิโชค จรรย์อังกูร

เรียบเรียงผลงานและ

พิสูจน์อักษร..... บริษัท วาย นีต โซเชียล เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด

ผู้จัดพิมพ์..... สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.)
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)
สถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ (สสพ.)

ที่อยู่..... 88/39 อาคารสุขภาพแห่งชาติ ชั้น 4 กระทรวงสาธารณสุข ซ.6
ถ.ติวานนท์ 14 ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000

โทรศัพท์/โทรสาร..... 0 2832 9200 / 0 2832 9201

โรงพิมพ์..... บริษัท สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด
โทร. 0-2903-8257-9

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักงานหอสมุดแห่งชาติ

Entertainment เปิดโลกความบันเทิง-- นนทบุรี : สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข
กระทรวงสาธารณสุข, 2559. 104 หน้า. -- (Blue Rolling Dot).

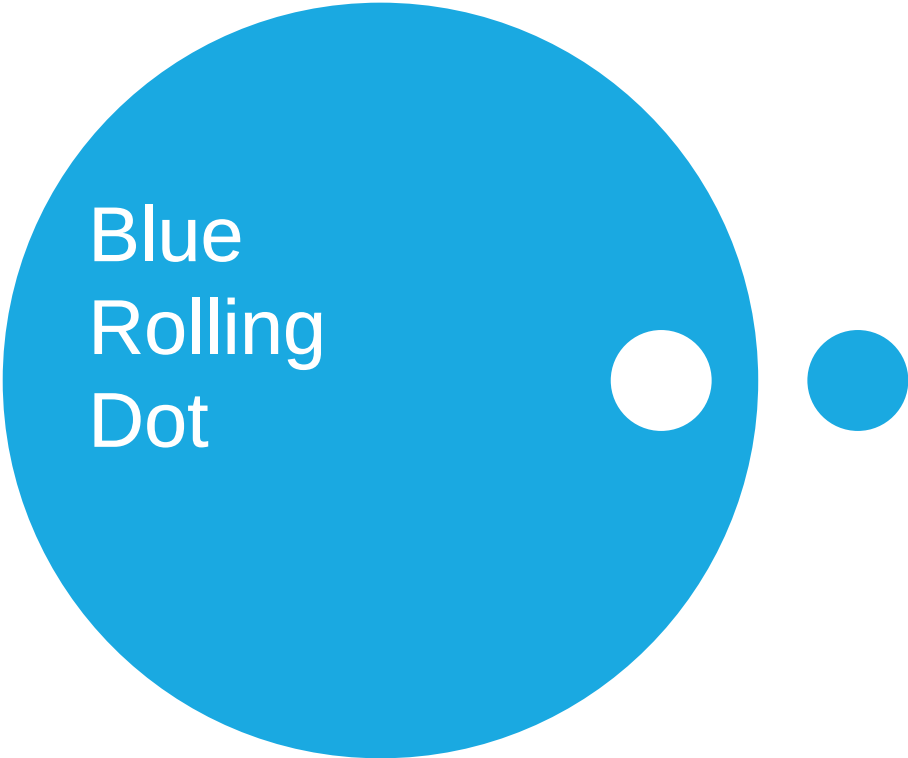
1. คนพิการ--นันทนาการ. I. ชื่อเรื่อง.

790.196

ISBN 978-616-11-2977-4

<http://www.hsri.or.th>
<http://www.healthyability.com>
<http://www.bluerollingdot.org>

The logo consists of a large blue circle on the left containing the text 'Blue Rolling Dot' in white. To the right of this circle is a small white circle, and further to the right is a small blue circle.

Blue Rolling Dot

แหล่งข้อมูลข่าวสารเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจในความพิการและคนพิการ
สร้างแรงบันดาลใจในการคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสังคมให้น่าอยู่
ลดข้อจำกัด เพิ่มความสะดวก
เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงสุขภาวะที่ดีได้อย่างเท่าเทียมกัน

บทนำจากผู้ริเริ่มแนวคิด

จากจุดเริ่มต้นของการเป็นนิตยสารออนไลน์ (Online Magazine) และเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Online Community) ในชื่อว่า BlueRollingDot (www.bluerollingdot.org) ผู้สิ่งพิมพ์ในรูปแบบชุดหนังสือทั้งหมด 8 เล่ม ที่จัดทำขึ้นโดยมีเป้าหมายเพื่อขยายโอกาสการเข้าถึงองค์ความรู้ที่ได้มีการรวบรวมและนำเสนอผ่าน website ที่คนทุกคนสามารถเข้าถึงได้ นั่นคือ website accessibility มาเป็นรูปแบบ pocket book ฉบับกะทัดรัด

แนวคิดของการพัฒนา BlueRollingDot คือการนำเสนอองค์ความรู้เกี่ยวกับชีวิตรอบด้านของคนพิการที่ครอบคลุมในหลายๆ มิติ ไม่ว่าจะเป็น การประกอบอาชีพ นวัตกรรมเทคโนโลยี องค์ความรู้ การออกแบบ ศิลปะ บันเทิง รูปแบบการดำเนินชีวิต หรือวิธีการง่ายๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับความรู้เพื่อช่วยเหลือคนพิการ สร้างทัศนคติเชิงบวก เปิดใจรับมุมมองอีกด้านของสังคม และอยู่ร่วมกันได้บนสังคมที่มีความแตกต่างหลากหลาย รวมถึงข้อมูลข่าวสารหรือสาระสำคัญบางเรื่องในสังคมที่มีความยุ่งยากสลับซับซ้อน ก็ได้นำมาผ่านกลั่นกรองบนฝีมืออันนักเขียนหลายๆ คนถ่ายทอดมุมมองต่างๆ มาเป็นเรื่องราวที่สร้างแรงบันดาลใจในการคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสังคมลดข้อจำกัด เพิ่มความสะดวกให้ทุกคนสามารถเข้าถึงสุขภาวะที่ดีได้อย่างเท่าเทียมกัน

แพทย์หญิงวัชรารั้วไพบุลย์

ผู้อำนวยการกลุ่มภารกิจและผู้จัดการงานวิจัย

สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข

บทบรรณาธิการ

ทำไมต้อง **BlueRollingDot** หากแปลตรงๆ ตัว ก็คงสื่อความหมายได้ว่า จุดกลิ้งสีฟ้า แล้วอะไรคือ จุดกลิ้งสีฟ้า ชื่อนี้หลายคนอาจไม่คุ้นเคย หรือได้ยินแล้วมีความแปลกใหม่ แต่จะน่าสนใจหรือน่าดึงดูดไหมนั้น เราลองมาดูที่มาของ BlueRollingDot กันก่อนสักนิด ซึ่งกว่าจะออกมาเป็นชื่อนี้ หลายหลายคน หลากหลายความคิด หลากหลายประสบการณ์ หลากหลายความแตกต่าง ที่ร่วมกันเข้ามาช่วยกัน ร่วมคิด ร่วมหาหรือ ร่วมแลกเปลี่ยน ร่วมพูดคุย ไม่ว่าจะเป็นทีมงานของสถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ หรือ สสพ. (ก่อนหน้านั้น สสพ.คงความเป็นเครือข่ายสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข หรือสวรส. จนผนวกมาเป็นทีมงานของสวรส.ในปัจจุบันนี้) และที่ขาดไม่ได้คือทีมงานของบริษัท วาย นีต โซเชียล เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด นำทีมโดย น้องอุ๊ ธวัชชัย แสงธรรมชัย ที่ได้เข้ามาเป็นคนจุดชนวนประกายการทำนิตยสารและสังคมออนไลน์ รวมถึงได้สรรหาทีมนักเขียนมากฝีมือเข้ามาเป็นทีมงาน โดยการร่วมคิดร่วมทำในครั้งนี้ น้องอุ๊ได้บอกกับพวกเราว่า เป็นการสร้างการเรียนรู้ใหม่ โดยกระโดดออกจากเรื่องคนพิการ ความพิการเดิมๆ มาสู่การสร้างค่านิยมที่ไม่คุ้นเคย แต่ยังคงความเกี่ยวข้องอยู่

กลับมาคำถามที่ว่า ทำไมต้อง BlueRollingDot เราเห็นพ้องกันว่า ใช้ blue เพราะสีน้ำเงินเป็นสัญลักษณ์ของความพิการทั่วโลก ส่วน rolling นั้นต้องการสื่อถึงการกลิ้งไปข้างหน้า การขยับ การหมุน การเคลื่อนที่ไปด้วยกัน เพื่อสร้างสังคมที่เท่าเทียม มาถึง dot ก็พยายามจะหมายถึงคนที่เป็กลุ่มเล็กๆ หรือคนตัวเล็กตัวน้อยในสังคม พอนำมารวมๆ กัน ชื่ออาจแปลกแต่นิยามความหมายดี เราทุกคนจึงตกลงที่จะใช้ชื่อ BlueRollingDot มีความหมายโดยรวมว่า “คนกลุ่มเล็กๆ ที่รวมกลุ่มกันเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเพื่อสร้างสังคมที่มความเท่าเทียมทั้งที่เป็นกลุ่มคนพิการและคนทั่วไปในสังคม” นี่จึงเป็นที่มาของชื่อนี้

Entertainment เปิดโลกความบันเทิง บทความเล่นนี้ จะมาสร้างอรรถรส เพิ่มความหรรษาในการเสพสื่อที่แตกต่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นแนวศิลปะ ภาพยนตร์ ดนตรี หรือละคร ที่จะช่วยให้คุณได้เข้าใจความหมายที่แท้จริงของการเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมในการบอกเล่าความพิการให้สังคมได้เข้าใจอย่างแท้จริง!!

อัปสร จินดาพงษ์

สารบัญ

ที่มา : <https://lockerdome.com/6616974625082689/7147631659061012>

Forest Gump อัจฉริยะสู่ชีวิต	1
สร้างโลกสวย FOREVER ด้วยพลังดนตรีลบเส้นแบ่งทางจิตใจ	6
เติมเต็มโลกดนตรีของคนพิการทางสายตาด้วยตัวโน้ตอักษรเบรลล์	9
Soul Surfer สาวน้อยนักสู้ฝ่าคลื่นอุปสรรคชีวิต	12
สุดยอด!! เทคโนโลยีใหม่เปลี่ยนคลื่นสมองเป็นเสียงดนตรี	15
มีวิศวิทย์เปลี่ยนโลก จากศิลปินสู่สร้างสรรค์ Sigur Rós	18
Music From Within เสียงเพลงจากกันบึ้งของหัวใจชายสู่ชีวิต	21
'Attitude is Everything' ยกระดับการจัดคอนเสิร์ตให้ใครๆ ก็ดูได้	24
A Beautiful Mind : ยอดคนสมองอัจฉริยะ	28
Dakishimetai: แคล่ยากทอดเธอไม่ว่าจะเป็นอย่างไร	31
บวชใจให้ใสสะอาด...เส้นทางนิพพานของคนพิการทางสายตา	34
Chocolate สาวน้อยออทิสติกสู้เพื่อแม่ผ่านศิลปะป้องกันตัว	36
'เครือข่ายศิลปะดนตรีคนพิการ' ใครๆ ก็เป็นศิลปินมืออาชีพได้	38
'กฤษณะทวรัยกล้อ' เทียวทั่วโลกสำรวจการออกแบบเพื่อมวลชน	43

‘เรย์ริเตอร์สายรุ้ง’ การแสดงสนุกปลุกจินตนาการสำหรับเด็กๆ ทุกคน	46
เด็กหญิง ‘เมโลดี้’ ตั้งมองไม่ชัด...ก็ยังสามารถได้	49
เจ้าหญิงฉบับ ‘คนพิการ’ ความงามในความไม่สมบูรณ์แบบ	52
CinemAbility : เรื่องเล่า...ความพิการบนแผ่นฟิล์ม	55
มองไม่เห็น...ก็ “สยิว” ได้	60
‘แม็กซ์ คาราดอยซ์’ นักสืบตามอดผู้เปิดตาวงการวรรณกรรม	63
‘The Specials’ เรื่องราวของคนธรรมดาที่ไม่ธรรมดา	66
Blue Review : ตอนที่ 1 ‘Boku no Itajikan’ ความหมายของ...ชีวิต	72
Blue Review : ตอนที่ 2 Your eyes and my ears ผู้ชายช็อคคน ผู้หญิงช็อคคน	76
Blue Review : ตอนที่ 3 ‘Rain Man’ สัมผัสภาพท่ามกลางความต่าง	80
Blue Review : ตอนที่ 4 ‘My Left Foot’ สู้ฝันด้วยใจของตัวเอง	84
Blue Review : ตอนที่ 5 ‘I Am Sam’ ความไม่สมบูรณ์ที่ ‘เพียงพอ’	88

Forest Gump อัจฉริยะสู่ชีวิต

เขียนโดย : Taka Agav, วันที่ 24 ตุลาคม 2556

“ชีวิตนั้นเปรียบเสมือนกล่องช็อกโกแลต
คุณไม่มีวันรู้ว่าจะได้อะไร”

ที่มา : <http://wallpapercave.com/wp/PHLV0em.jpg>

นี่เป็นประโยคคำกล่าวอันเป็นตำนานของวงการภาพยนตร์ระดับโลก เป็นคติสอนใจแก่คนทุกเพศทุกวัย กล่าวไว้โดย ทอม แฮงค์ ผู้รับบทนำในภาพยนตร์เรื่อง **Forest Gump** อันโด่งดังไปทั่วโลก และได้รับรางวัลมากมาย รวมถึงรางวัลผู้กำกับยอดเยี่ยม นักแสดงนำยอดเยี่ยม และภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากเวที Oscar เมื่อปี 1995 ภาพยนตร์เรื่องนี้กำกับโดย Robert Zemeckis และมีดาราดังอย่าง Sally Field ร่วมแสดงอีกด้วย

ที่มา : http://forrestgump.wikia.com/wiki/Forrest_Gump

Forrest เป็นเด็กชายที่อาศัยอยู่ทางตอนใต้ ของประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐ Alabama ผู้เกิดมาพร้อมสติปัญญาที่เชื่องช้ามากกว่าเด็กคนอื่น ต้องใส่เสื้อผูกขาตั้งแต่ยังเล็กและโดนเพื่อนล้ออยู่เสมอ จนวันหนึ่งเมื่อได้พบและตกหลุมรัก Jenny สาวสวยที่พบบันบนรถโรงเรียน แสดงโดย Robin Wright ความรักอันบริสุทธิ์ที่มีแต่ความจริงใจของเขาก็เกิดขึ้น และนำไปสู่เหตุการณ์ไม่คาดฝันที่ทำให้พบว่าตัวเองนั้น วิ่งได้เร็วกว่าคนอื่น จนเลิกใส่เสื้อผูกขา นับแต่นั้น ด้วยจิตใจอันแข็งแกร่งและมุ่งมั่นไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใด รวมถึงความรักที่มีต่อ Jenny ทำให้เขาเอาชนะอุปสรรคทางร่างกายได้ในที่สุด Forrest กลายเป็นนักกีฬาอเมริกันฟุตบอลของโรงเรียน และยังคงหลงรัก Jenny ตลอดมา แม้ว่าสติปัญญาจะเชื่องช้ากว่าคนอื่น เขาก็ไม่เคยน้อยเนื้อต่ำใจ หรือปล่อยให้คนรอบตัวทำให้หมดกำลังใจ เขาเชื่อมั่นในคำสอนของแม่เสมอว่า ชีวิตนั้นเราไม่สามารถรู้ได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น การทำวันนี้ให้ดีที่สุด และการเป็นคนดีนั้นแหละ คือ แก่นแท้ของชีวิต

ที่มา : <http://popista.com/forrest-gump-football/a-forrest-gump-football-card/27218>

ที่มา : <https://res.cloudinary.com/roadtrippers/image/upload/v1395439393/forrestgumpbench.jpg>

ภาพยนตร์เรื่องนี้ มีจุดเด่นในวิธีการเล่าเรื่อง ผ่าน Forrest ผู้ชอบเล่าเรื่องราวชีวิตของตัวเอง ให้คนรอบข้างฟัง ยามที่นั่งคอยรถเมล์ ผู้ชมภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เฝ้าติดตามชีวิตของ Forrest ซึ่งเติบโตในยุคที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเต็มไปด้วยเหตุการณ์สำคัญมากมายแห่งศตวรรษที่ 20 เขาเข้าร่วมรบในสงครามเวียดนามและได้พบกับ Bubba ชายผิวดำผู้มีความฝันอยากมีเรือประมงของตัวเอง ทั้งสองกลายเป็นเพื่อนรักกัน แต่แล้ว Bubba ก็ตายในสงคราม และ Forrest นั้นรับสานฝันการเป็นเจ้าของเรือประมงแทน ในระหว่างที่ชีวิตระหกระเหินผกผัน มีแต่ความสูญเสียและเหตุการณ์อันสะเทือนใจมากมาย แต่ Forrest ไม่เคยหยุดที่จะเป็นคนดี และคอยช่วยเหลือคนรอบข้างโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

ที่มา : <http://tomhanksisforrestgump.tumblr.com/>

ที่มา : <http://hopelies.com/2012/01/22/in-defence-of-forrest-gump/>

ที่มา : <http://i.huffpost.com/gen/2988600/images/o-FORREST-GUMP-facebook.jpg>

ชีวิตอันเต็มไปด้วยพลังและความแข็งแกร่ง จริใจ อดทน และมุ่งมั่นที่จะทำดีนั้น ทำให้เขาได้มีโอกาสได้พบประธานาธิบดี ได้เป็นนักกีฬาทีมชาติ และได้มีบ้านปลายชีวิตสงบสุข ณ บ้านเกิดอีกครั้ง จนวันที่ Jenny กลับมาใช้ชีวิตอยู่คู่กับเขาและมีลูกชายด้วยกัน ในบ้านปลายชีวิตก่อนที่เขาจะตาย ความรักของ Forrest ก็ยังคงเต็มเปี่ยม และจริงใจต่อเธอเสมอ

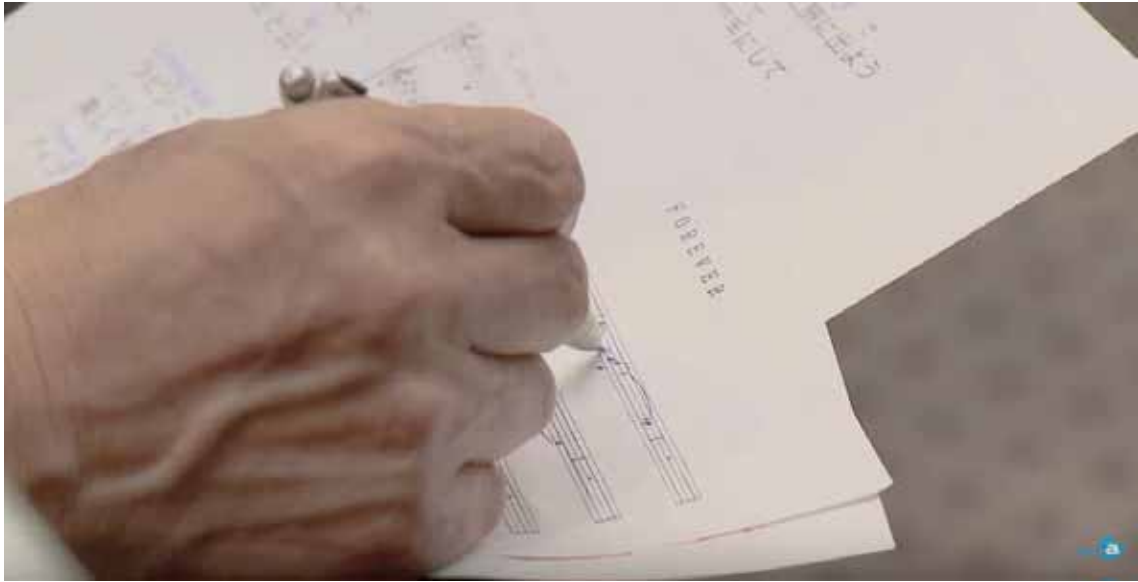
ที่มา : <https://thecurlyecho.wordpress.com/2015/06/14/forrest-gump-1994/>

ชีวิตของชายผู้เกิดมาไม่เหมือนคนอื่น หาใช่ความแตกต่างหรือด้อยกว่าทางร่างกายและสติปัญญาไม่ แต่ Forest ไม่เหมือนคนอื่นเพราะมีพลังแห่งใจที่กว้างใหญ่มหาศาล เข้มแข็งและจริงใจอย่างที่หาใครเปรียบได้ยาก เขาเอาชนะทุกอย่างในชีวิตได้จนหมดสิ้นด้วยความมุ่งมั่นที่จะมีชีวิตเป็นคนดี แม้ว่าชายคนนี้จะหนีได้อะไรจากกลองช็อคโกแลตแห่งชีวิต เขาทำให้นั้นกลายเป็นช็อคโกแลตที่เปี่ยมไปด้วยความสุขในแบบฉบับของเขาเองอย่างแท้จริง เรื่องราวของเขาเป็นตัวอย่างการใช้ชีวิตเหนือชีวิต ด้วยพลังบวกในใจที่จะเป็นตัวอย่างอมตะไปอีกนานแสนนาน

อ้างอิง : Forest Gump

ที่มา : <http://moviemezzanine.com/forrest-gump-review>

สร้างโลกสวย FOREVER ด้วยพลังดนตรีลบเลือนแบ่งทางจิตใจ

เขียนโดย : ปราบธนา อึ้งชูศักดิ์, วันที่ 15 พฤศจิกายน 2556

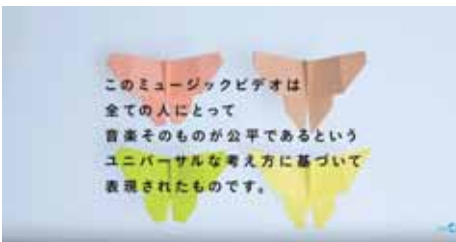
“อยากให้เห็นพลังของดนตรี” นี่คือ ความคิดแรกเริ่มของ โคกิ ทังเงะ (Kouki Tange) แห่ง Yellow Brain ผู้ผลิตมิวสิกวิดีโอชื่อดังชาวญี่ปุ่น ในการผลิตมิวสิกวิดีโอเพลง FOREVER ของวง Monkey Majik เพื่อฉลองครบรอบ 10 ปีของวงในปี 2010

ที่แปลกก็คือในมิวสิกวิดีโอนี้ ไม่ยังมีสมาชิก Monkey Majik โผล่หน้ามาให้เห็นสักคน แม้แต่เสียงของพวกเขาเราก็ไม่ได้ยิน แต่ที่เราได้ยินและได้เห็นคือ เสียงร้องประสานของคน 300 คน ทั้งเด็ก ทั้งแก่ ทั้งชาย ทั้งหญิง ทั้งคนพิการ และคนที่มียารักษาโรค 32 กับทุกใบหน้าเปื้อนยิ้ม และภาพที่แต่ละคน กำลังเอาจริงเอาจังกับการร้องเพลงไม่ต่างกัน ยิ่งหากชมวิดีโอเบื้องหลังการถ่ายทำด้วยแล้ว ก็จะได้เห็นทุกคนกำลังขยับเขยื้อนแข่งช่วยเหลือกันในการซ้อมร้องเพลง เห็นความรักที่แสดงออกผ่านสีหน้าท่าทาง เห็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างไม่มีข้อแบ่งแยก สิ่งที่มีมิวสิกวิดีโอนี้ต้องการจะสื่อก็คือ เราทุกคนต่างสามารถผลิตเพลย์ลิสต์ของตัวเองได้เต็มที่เท่าเทียม ไม่ว่าจะเป็นเพศใด วัยใด อยู่ในสถานะไหน หรือจะมีร่างกายครบถ้วนสมบูรณ์ดีหรือไม่ มีไข้หรือ และจะดีแค่ไหน หากเราสามารถมองเห็นความเท่าเทียมเช่นเดียวกันนี้ขยายออกไปในการใช้ชีวิตด้านอื่นๆ ที่ไม่ใช่แค่เรื่องดนตรี ไม่ว่าจะเป็นการทำงาน หรือการทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

ที่มา : <https://acidblacknerd.wordpress.com/2011/11/14/review-monkey-majik-time/>

อันที่จริงแล้วมิวสิกวิดีโอเป็นส่วนหนึ่งของโครงการ ATARIMAE โครงการที่สนับสนุนโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในช่วงปี 2008-2010 ซึ่งมุ่งสร้างความเข้าใจแก่สังคมทั่วไปว่า คนพิการนั้นถึงแม้ว่าจะมีสิ่งที่แตกต่างไปจากเราบ้าง แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ความเป็นมนุษย์ของพวกเขาด้อยลงไปกว่าคนทั่วไปเลย จากสถิติพบว่ามีคนพิการเพียงร้อยละ 13 เท่านั้นที่มีโอกาสได้ทำงาน ทั้งที่ความสามารถหรือรสน และความสามารถของพวกเขาไม่ได้ต่างจากคนทั่วไปนัก มีหลายงานที่คนพิการสามารถทำได้ แต่กลับไม่มีโอกาสได้ทำ นั่นก็เพราะปัญหาไม่ได้อยู่ที่อุปสรรคทาง **‘ร่างกาย’** ของคนพิการ แต่อยู่ที่อุปสรรคใน **‘จิตใจ’** ของคนที่มีร่างกายสมบูรณ์ดีต่างหาก ดังนั้นเป้าหมายสำคัญคือทำอย่างไรให้เกิดสังคมที่คนพิการสามารถเป็นส่วนหนึ่งได้อย่าง **‘เป็นธรรมชาติ’** ตามความหมายของชื่อโครงการ ATARIMAE ในภาษาญี่ปุ่นนั่นเอง

สุดท้ายเป้าหมายหลักที่มีวลีกวีต่อนี้ต้องการ คงไม่ใช่เป็นการขายเพลงหรือโปรโมทศิลปิน แต่เป็นการถ่ายทอดออกมาให้เห็นเป็นภาพชัดเจนว่า คนทุกคน ไม่ว่าจะพิการหรือไม่ ต่างก็มีความสามารถ และสามารถใช้ชีวิตร่วมกันได้อย่างไม่มีเส้นแบ่ง เพื่อ Its' a beautiful world ตามเนื้อเพลง หากเพียงแค่ว่าจิตใจของเรามองไกลกว่าความต่าง และเห็นความเหมือนที่ยิ่งใหญ่กว่าเท่านั้น

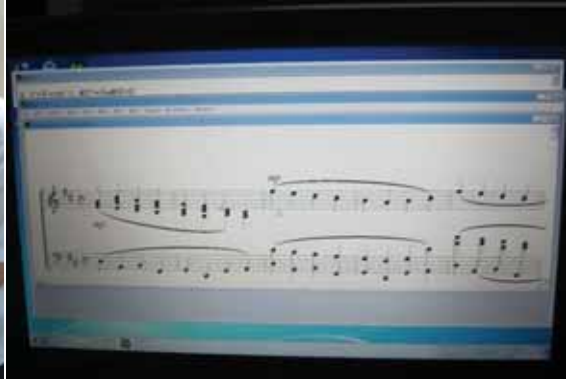
เติมเต็มโลกดนตรีของผู้อัฒนาการทางสายตา ด้วยตัวโน้ตอักษรเบรลล์

เขียนโดย : , วันที่ 27 พฤศจิกายน 2556

ความบกพร่องทางการมองเห็นอาจเป็นอุปสรรคของคนรักดนตรีที่อยู่ในโลกแล้ว จนถึงมีติดบอด แต่ **‘ยงสิทธิ์ ยงค์มกล’** กำลังเปลี่ยนโลกใบใหม่ให้ทุกคน สามารถสัมผัสตัวโน้ตได้ชัดเจนเท่าเทียมกัน

ยงสิทธิ์ ยงค์มกล นักศึกษาปริญญาโท วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นหนึ่งคนที่ซึ่งถึงหัวอกที่ว่า การมีร่างกายไม่สมบูรณ์เหมือนคนทั่วไปทำให้ชีวิตลำบากไม่น้อยแค่ไหน หลังจากต้องกลายเป็นคนทึ่มมองเห็นอย่างพร่าเลือนด้วยตาเพียงข้างเดียวจากความผิดพลาดของโรงพยาบาลที่นำตัวเขาเข้าตู้อบโดยไม่ได้ปิดตาเมื่อแรกคลอด และยังโตมาเป็นคนที่มีความรักและความฝันทางดนตรี เขายังต้องพยายามมากกว่าคนอื่นหลายเท่าตัว ความมุ่งมั่นและตั้งใจทำให้เขาชนะการประกวดในหลายเวที จบปริญญาตรีด้วยเกียรตินิยมอันดับ 1 กลายเป็นนักแซ็กโซโฟนฝีมือดีอันดับต้นของเมืองไทยที่มีคนพูดถึงกันไปถึงต่างแดน และได้รับรางวัลวีเอสเอ อินเตอร์เนชันแนล ยัง **โซโลอิสต์ อวอร์ด (VSA International Young Soloists Award)** จากสหรัฐอเมริกาในปีที่ผ่านมา

ความมุ่งมั่นของยรสิทธิ์ไม่หยุดอยู่แค่ที่ตัวเอง เขาหวังที่จะให้ผู้พิการทางสายตาคนอื่นๆ ได้มีโอกาสเรียนรู้ และสนุกไปกับดนตรีได้อย่างเท่าเทียมกัน จึงเปิดโครงการเว็บไซต์ ‘เบรลล์ชีตมิวสิก’ [Braille Sheet Music](#) ร่วมกับเพื่อน เพื่อผลิตตัวโน้ตอักษรเบรลล์เพลงต่างๆ ไว้ให้ดาวน์โหลดฟรี รวมถึงสามารถสั่งทำโน้ตเพลงที่อยากจะได้เป็นพิเศษพร้อมส่งทางไปรษณีย์ สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้คนพิการเข้าถึงการเรียนรู้ดนตรีได้ง่ายขึ้น นอกเหนือไปจากปกติที่อาศัยการจดจำผ่านเสียงเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ จุดเด่นที่สำคัญอย่างหนึ่งของเว็บไซต์ก็คือ เป้าหมายที่จะให้เว็บไซต์เป็นประโยชน์กับคนพิการทางสายตาทั่วโลก ไม่ใช่เฉพาะในเมืองไทย

ปัจจุบัน โครงการเว็บไซต์นี้ประสบความสำเร็จในการระดมทุนเบื้องต้นผ่านเว็บไซต์ เทใจต่อทคอม และเปิดให้บริการแล้ว วิธีการเข้าใช้บริการก็เพียงสมัครเป็นสมาชิก (ไม่เสียค่าบริการ) ก็จะสามารถเข้าไปดาวน์โหลด ขอน้ตเพลง หรือสั่งพิมพ์โน้ตเพลงต่างๆ ได้อย่างง่ายดายในกรณีคนพิการทางสายตาประเภทบอดสนิทหรือเห็นได้น้อยมาก ก็ถือเป็นโอกาสดีที่คนปกติจะเป็นส่วนหนึ่งของพวกเขา โดยการหยิบยื่นความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ เรียกว่าเป็นโครงการที่ไม่ได้เอื้อประโยชน์เพียงผู้พิการ แต่ให้เราได้มีส่วนร่วมช่วยให้โลกดนตรีของกลุ่มคนพิเศษเหล่านี้สดใสสว่างมากขึ้น ซึ่งเป้าหมายในการเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างคนตาดีกับคนตาพร่าหรือบอดยังย้าชัดเจนที่เปิดรับอาสาสมัครร่วมโครงการด้วย

อักษรเบรลล์ที่เปิดให้บริการมีทั้งตัวโน้ตสายเพลงคลาสสิก แจ๊ส และป๊อปรีค ของ บทเพลงดังจากทั่วโลก แบ่งชัดเจนว่าตัวโน้ตเพลงไหนสำหรับเครื่องดนตรีประเภทไหน อาทิ เปียโน แซ็กโซโฟน ฟลูต วงออร์เคสตรา และการขับร้อง รวมไปถึงการผลิตอักษรเบรลล์ของหนังสือ ที่เป็นประโยชน์สำหรับคนพิการ เช่น หนังสือการเรียนรู้อักษรเบรลล์และเทคนิคต่างๆ เป็นต้น อีกทั้ง มีการแจ้งระดับความยากง่ายของแต่ละเพลงหรือหนังสือแต่ละเล่มเอาไว้ด้วยช่วยให้คนพิการเริ่มต้น หรือขยับขยายการเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องมากขึ้น

ทั้งนี้ แม้เบรลล์ ซีต มิวสิกจะเปิดใช้งานแล้วจากเงินระดมทุน แต่ยังมีค่าใช้จ่ายในอนาคต อีกหลายอย่าง จึงเปิดโอกาสให้ทุกคนร่วมบริจาคเพิ่มเติมได้เรื่อยๆ ตามที่ความต้องการผ่านทางหน้า เว็บไซต์ Braille Sheet Music ลองเข้าไปสมัคร อ่านที่माาที่ไป และดาวน์โหลดกันก่อน แล้วคุณ จะเห็นว่าประโยชน์ในระยะยาวของเว็บไซต์นี้ไม่ธรรมดา นานับถือและนำไปความสนับสนุน ไม่น้อยทีเดียว

อ้างอิง : Braille Sheet Music, เทใจดีต่อคอม

Soul Surfer

สาวน้อยนักสู้ฝ่าคลื่นอุบัติเหตุชีวิต

เขียนโดย : Taka Agav, วันที่ 7 ธันวาคม 2556

ใครเคยจ้องมองคลื่นในทะเลบ้าง เราทุกคนรู้ว่าคลื่นลมทะเลนั้นไม่สามารถคาดเดา และช่างแปรปรวนตลอดเวลา แต่มีคนจำนวนมากที่หลงใหลการโต้คลื่น และเป็นกีฬาซึ่งท้าทายความสามารถ ทำลายพลังกำลังร่างกายและจิตใจที่ต้องเด็ดเดี่ยวในการออกโต้คลื่น ที่ถ้าเผลอเข้ามาเปรียบได้กับชีวิตในยามที่มีอุปสรรค เราจะเด็ดเดี่ยวพอที่จะฝ่าฟันมันไปได้หรือไม่ เราขอแนะนำภาพยนตร์ตัวอย่างแห่งแรงบันดาลใจกับโดย Sean McNamara กับภาพยนตร์ที่สร้างจากเรื่องจริงของเด็กผู้หญิงที่สูญเสียแขนเพราะถูกฉลามกัด เมื่อปี 2003 เธอชื่อ **Bethany Hamilton** แสดงโดย Anna Sophia Robb ผู้อาศัยอยู่ในเมือง Kauai มลรัฐ Hawaii ประเทศสหรัฐอเมริกา

เมื่อเธออายุ 13 ปีได้ชนะการแข่งขันโต้คลื่น และถูกทาบตามจากผลิตภัณฑ์เสื้อผ้าชื่อดังอย่าง Rip Curl ที่ต้องการสนับสนุนเธอในการแข่งขันอย่างเป็นทางการ วันหนึ่งในช่วงเทศกาลฮัลโลวีนเธอออกไปเล่นน้ำกับเพื่อน แต่โชคร้ายถูกฉลามกัดแขนขาดข้างหนึ่ง แต่ด้วยศรัทธาในคำสอนของพระเจ้าและกำลังใจที่ได้จากคนรอบข้าง ทั้งพ่อและแม่ที่แสดงโดยดาราตัวอย่าง Helen Hunt

ที่มา : <https://plus.google.com/photos/102458038322817439473/albums/6041605901976137249>

และ Dennis Quaid ทำให้เธอยังพยายามอดทนฝ่าฟันเหตุการณ์เลวร้ายนี้ จนเมื่อรายการโทรทัศน์ Inside Edition เสนอตัวเป็นผู้ถ่ายทอดข่าวพิเศษให้เธอ เพื่อแลกกับบทสัมภาษณ์ส่วนตัว แต่ Bethany ปฏิเสธและเกิดความสับสนในใจขึ้น เพราะเธอพบว่า ข่าวที่มนั้นไม่สามารถช่วยเธอในการได้คลื่นได้เพราะน้ำหนักร่างกายมากเกินไป เธอพยายามกลับเข้าการแข่งขันและเริ่มเรียนการโต้คลื่นใหม่อีกครั้ง แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ จนเธอกำลังจะถอดใจเลิกอย่างเป็นทางการ แต่แล้วเหตุการณ์คลื่นยักษ์ Tsunami ปี 2004 ที่เธอเห็นทางโทรทัศน์ กลับทำให้เธอมีกำลังใจอยากเดินทางไปช่วยเหลือคนที่เดือดร้อนที่ถูกเหต บ้านเราเอง เธอและเพื่อนรักจึงเข้าร่วมกลุ่มเยาวชนอาสาเดินทางมาเมืองไทย เพื่อช่วยสอนการใช้ชีวิตอยู่กับน้ำแก่ผู้ประสบภัย และขณะเดียวกันตัวเองก็ได้รับการ และปรับใจให้เข้มแข็งเพื่อลงแข่งอีกครั้ง

ที่มา : <http://www.kino.de/film/soul-surfer-2011/>

ที่มา : <http://bethanyhamilton.com/wp-content/uploads/2014/12/soul-surfer.jpg>

สาวน้อยผู้นี้ยังคงได้คลื่นและแข่งขันในชีวิตจริงอยู่จนถึงทุกวันนี้ เมื่อเธอให้สัมภาษณ์แล้วถูกถามว่าหากเลือกได้อยากจะย้อนเวลากลับไปวันที่ยังมีร่างกายครบสมบูรณ์หรือไม่ เธอตอบว่าไม่ เพราะทุกวันนี้เธอมีโอกาสนำเรื่องราวของตัวเองไปถ่ายทอดและสร้างแรงบันดาลใจแก่คนมากมาย เธอทำได้และอยากให้ทุกคนเห็นว่าคนที่พบเคราะห์ร้ายแบบเธอนั้นก็สามารถมีชีวิตที่ประสบความสำเร็จได้เช่นกัน

ที่มา : <http://i43.tinypic.com/x5tx08.jpg>

ที่มา : <http://thejoyagency.com/wp-content/uploads/2015/07/slide-beth.jpg>

ที่มา : <https://i.ytimg.com/vi/nzhnSD-ajok/maxresdefault.jpg>

สุดยอด!! เทคโนโลยีใหม่ เปลี่ยนคลื่นสมอง เป็นเสียงดนตรี

เขียนโดย : สิริกาญจน์ สมนึก, วันที่ 21 ธันวาคม 2556

‘มายด์ทูนส์’ (Mindtunes) เป็นโครงการซื้อคลื่นดนตรีครั้งล่าสุด ที่เปิดโอกาสให้ผู้พิการทางกายระดับที่ไม่สามารถใช้อวัยวะภายนอกทำเพลงได้ แต่ยังสามารถทางการรับรู้มีโอกาสผลิตผลงานเป็นของตัวเองผ่านการบันทึกคลื่นสมองแล้วแปลงออกมาเป็นจังหวะดนตรีด้วยเทคโนโลยียุคใหม่

ที่มา : <https://youtu.be/PgfxKZISCDO>

ที่มา : <http://metro.co.uk/2013/05/31/disabled-trio-make-dance-track-with-their-minds-3823504/>

โครงการมายด์ทูนส์ประกอบไปด้วย 3 ส่วนหลัก ได้แก่ ส่วนงานโปรดักชั่น ที่มี **แดเนียล สไตน์** หรือ **ดีเจเฟรช** เจ้าพ่อสปินแผ่นสายดิบสตั๊ปและดรัมแอนด์เบสหน้าใส ขึ้นแท่นเป็นโปรดิวเซอร์ ส่วนงานเทคโนโลยี นำทีมโดย **ดร.จูเลียน คาสเตท์** หัวหน้าทีมค้นคว้าและพัฒนาเทคโนโลยีสามมิติของบริษัทยักษ์ใหญ่ในฝรั่งเศส และส่วนนักดนตรีผู้คิดค้นและสื่อสารท่วงทำนองผ่านคลื่นสมอง ซึ่งในกรณีนี้มีทั้งหมด 3 ชีวิต และต่างก็เป็นผู้ที่ป่วยเป็นอัมพาตและโปลิโอ แต่พวกเขายังมีอารมณ์ความรู้สึกที่คัดกลั่นออกมาได้ จึงสามารถผลิตเพลงออกมาโดยความช่วยเหลือของฝั่งเทคโนโลยีของ ดร.จูเลียน และการปูพื้นฐานของดีเจเฟรช โปรดิวเซอร์ ภายได้เงินทุนที่ได้รับการสนับสนุนจากแบรนด์เครื่องดื่มสมเออร์นอฟฟ์

ที่มา : <http://hablaturmusica.com/news/mindtunes-crea-musica-mente/>

ที่มา : <https://youtu.be/PgfkZISCDO>

นักดนตรีพิเศษทั้งสาม มีหน้าที่ในการทำเพลงที่แตกต่างกัน มาร์ก โรแลนด์ เป็นคนสร้างจังหวะ โจ พอร์ทอยส์ เป็นคนสร้างเสียงสังเคราะห์ (ซินธิไซเซอร์) และแอนดี้ วอลท์เกอร์ เป็นคนสร้างเสียงเอฟเฟกต์ แต่ละคนจะสวมเครื่องบันทึกคลื่นสมองสำหรับวัดคลื่นไฟฟ้าที่เกิดขึ้นระหว่างการประดิษฐ์ดนตรีส่วนต่างๆ ผ่านหนังศีรษะ โดยอ้างอิงจากอารมณ์และความรู้สึกของผู้สวมเครื่อง ผลลัพธ์ที่ได้จะถูกแปลงเป็นสัญญาณเสียงและป้อนสู่อุปกรณ์การผลิตดนตรี เพื่อนำมาประกอบเป็นเพลงต่อไป ที่เจ๋งที่สุดก็คือ กลุ่มนักดนตรีที่จะใช้นวัตกรรมนี้ไม่จำเป็นต้องอ่านตัวโน้ตเป็นหรือมีความรู้ทางดนตรีอย่างมืออาชีพ ขอแค่เป็นคนที่สามารถสื่อสารอารมณ์ได้ก็เพียงพอแล้ว เพราะเครื่องบันทึกและอุปกรณ์ร่วมจะอ่านและแปลงอารมณ์ของเราให้เข้ากับจังหวะที่เราคิดคำนวณอยู่ข้างในโดยอัตโนมัติ

แม้จะเป็นการทดลองครั้งแรก แต่ก็ถือว่าประสบความสำเร็จมาก โดยเฉพาะเมื่อคำนวณจากผลลัพธ์ทั้งหมด พวกเขาได้เพลงที่มีชื่อเดียวกับโครงการว่า Mindtunes วางจำหน่ายแล้วในไอทูนส์ และรายได้ทั้งหมดก็นำไปสมทบทุนมูลนิธิสมเด็จพระราชินีเอลิซาเบธเพื่อคนพิการ นี่แล้วว่ มาอีกว่า อาจมีการต่อยอดโครงการขยายผลไปถึงคนดนตรีผู้ไม่มีโอกาสในรูปแบบเดียวกันอีกด้วย ใช่!

มิวสิกวิดีโอเปลี่ยนโลก จากศิลปินสู่สร้างสรรค์ Sigur Rós

เขียนโดย : สิริกาญจน์ สมนึก, วันที่ 1 มกราคม 2557

ที่มา : <http://daily.afisha.ru/archive/volna/sounds/10-horoshih-pesen-sigur-ros-kotorye-vy-mogli-ne-slyshat/>

เราค้นชินกับภาพพระเอกนางเอกที่หล่อเหลาและสะสวยจากภายนอกในมิวสิกวิดีโอของศิลปินนักร้องต่างๆ แต่วันนี้ เราจะตกหลุมรักมิวสิกวิดีโอที่ภาพยนตร์สั้นเรื่องหนึ่งไปพร้อมกัน มิวสิกวิดีโอที่ทำให้เรามองทะลุเปลือกนอกไปสู่ความงดงามที่สุดของมนุษย์แบบที่เราไม่เคยคาดคิดมาก่อน

Svefn-G-Englar (สเวฟ-เกย์นกลาร์) เป็นเพลงจากอัลบั้ม *Ágætis byrjun* (อาวเกยทิส-บิอาร์เยิน) ของวง *Sigur Rós* (ซิเยอร์-โรส) ภาษา และชื่อวงแปลกห่วยด้วยพวกเขาเป็นศิลปินจากไอซ์แลนด์ ประเทศที่เราได้ยืมกิตติศัพท์กัน ในเรื่องของความหนาว และพื้นที่ส่วนใหญ่ที่เป็นน้ำแข็ง แต่สำหรับคนฟังเพลง ไอซ์แลนด์มีศิลปินดีๆ ที่ขยายตัวออกมาดังในระดับนานาชาติ จนถึงระดับโลกอย่าง *Björk* (บีเยิร์ก) และ *Sigur Rós* ก็กำลังตามมาติดๆ ด้วยความคิดสร้างสรรค์ในการทำเพลงที่เป็นเอกลักษณ์และไม่มีใครเหมือน ซึ่งความสามารถในส่วนนี้ของพวกเขาต่อยอดมาถึงการทำมิวสิกวิดีโอ ที่มี *Svefn-G-Englar* เป็นมิวสิกวิดีโอเพลงแรกและทำให้โลกตะลึงในทันที

Svefn-G-Englar แปลเป็นภาษาอังกฤษได้ว่า Sleepwalkers (ไม่ใช่ผีดิบนะจ๊ะ) หรือ Sleeping Angels สี่หนุ่มประจำวง พร้อมด้วย **อูกุสต์ ยาacobส์สัน** ผู้กำกับมิวสิกวิดีโอ ตีความหมายลึกซึ้งจากท่วงทำนองอันละเอียดอ่อนและเนื้อเพลงที่ผสมผสานระหว่างภาษาไอซ์แลนด์ที่แปลได้และโฮปแลนด์ที่ยอนซี นักร้องนำและหัวหอกของวงคิดค้นขึ้นมาเอง แม้ไม่รู้รูปทางภาษาเขียน แต่สื่ออารมณ์ สัมผัส และสะท้อนภาพได้เต็มใจ ความคิดที่ได้จากองค์ประกอบของเพลงนี้ทำให้พวกเขานำกลุ่มนักเรียนผู้มีความผิดปกติทางสมอง (ดาวินซินโดรม) ในชื่อ Perlan Special-Needs Theatre Group มาถ่ายทอดจิตวิญญาณของความเป็นมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน และเห็นคุณค่าของสิ่งที่อยู่แวดล้อม สำคัญที่สุด คือ การกลับสู่รากเหง้ามนุษย์ทั้งหมดมวล นั่นก็คือ **‘ธรรมชาติ’**

มิวสิกวิดีโอความยาว 9 นาทีกว่านี้ ไม่ได้แบ่งแยกความสมบูรณ์ในบุคคล แต่ชี้ให้เห็นต้นกำเนิดและความงามที่ทุกคนพึงมองเห็นและให้เกียรติซึ่งกันและกัน ความใสสะอาดและบริสุทธิ์ของธรรมชาติและจิตใจ รวมถึงความรักที่ไม่ควรมีสิ่งใดมาแบ่งกัน เมื่อเรามองข้ามผ่านเรื่องภายนอกและกลับสู่จิตใจ เราจะมองเห็นความแท้จริงของทุกสิ่งทุกอย่าง

ภาพที่เห็นทำให้เราลืมเนื้อร้องที่จดจำมา มีเพียงทำนองดนตรีที่ลอยละล่องไปกับภาพสโลว์โมชั่น ที่เปลือยเปล่าหัวใจเราจนเหมือนเด็กแรกเกิด เหมือนครั้งแรกที่ได้มองเห็นผืนหญ้าเขียว และครั้งแรกที่เราเห็นนางฟ้าเทวดาเร่ร่อนและร่ายรำในที่ที่อาจเป็นสวรรค์ เมื่อภาพจบลงเราจึงอุกสงสัยว่า... นานแค่ไหนแล้วที่เราไม่ได้สัมผัสความรู้สึกบริสุทธิ์แบบนี้ นานแค่ไหนแล้วที่คนอย่างเราหลงลืมความเป็นมนุษย์ที่แท้จริง และหลงผิดไปให้คุณค่ากับอย่างอื่น

มิวสิควิดีโอ Svefn-G-Englar เผยโฉมครั้งแรกในปี 1999 ปีเดียวกับที่เพลงถูกปล่อยออกมาสู่คนฟังเพลง 14 ปีผ่านไปแล้วยังคงได้รับเกียรติให้เป็นหนึ่งในมิวสิควิดีโอยอดเยี่ยมที่สุดของโลก แต่อาจเป็นเพียงไม่กี่มิวสิควิดีโอที่สะท้อนความงามของความเป็นมนุษย์ได้ถึงแก่นขนาดนี้ แม้แต่รายการชิงพาดิซอย่าง MTV ยังยกให้ Svefn-G-Englar เป็นมิวสิควิดีโอยอดเยี่ยมตลอดกาลอันดับที่ 5 ได้เข้าฉายในเทศกาลภาพยนตร์สำหรับบุคคลที่ต้องการการช่วยเหลือ รวมถึงได้รับรางวัลมิวสิควิดีโอยอดเยี่ยมจากหลายสถาบัน

บางที **ยอนซี** หรือ **ยอน ธอร์ บิริกิสัน** แกนนำของวงผู้มองเห็นด้วยดวงตาซ้ายเพียงข้างเดียว อาจคิดเหมือน **อาจารย์ศิลป์ พีระศรี** บิดาแห่งวงการศิลปะไทยว่า **“ศิลปะยืนยาว ชีวิตสั้น”**
– เห็นความจริงบางอย่างที่แฝงไว้หรือไม่

Music From Within

เสียงเพลงจากกันบึ้งของหัวใจชายสู้ชีวิต

เขียนโดย : Taka Agav, วันที่ 13 มกราคม 2557

นี่คือภาพยนตร์ที่เล่าจากชีวิตจริง ในความพยายามของชายคนหนึ่ง ผู้สูญเสียการได้ยิน จากระเบิดในสงครามเวียดนาม แต่เขาไม่เคยย่อท้อต่ออุปสรรค และยังปฏิบัติตัวเหมือนคนปกติ อีกทั้งยังเดินตามความฝันของตัวเองต่อไป และทำงานอุทิศตัวเองเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อื่นที่ได้รับบาดเจ็บจากสงคราม พร้อมทั้งรณรงค์ให้ทุกคนได้รับการปฏิบัติเหมือนคนธรรมดา และยังคงอยู่เบื้องหลังการเรียกร้องให้มีกฎหมายสำหรับคนที่ได้รับบาดเจ็บจากสงครามอีกด้วย

ที่มา : <https://image.tmdb.org/t/p/original/c3kOVOrLudp4czqsmrjzGtpfDh.jpg>

ที่มา : <http://athenacinema.com/one-night-only-music-within-thursday-october-8th/>

ริชาร์ด ตัวละครเอกของเรื่องนั้นเคยเป็นนักพูดในที่สาธารณะที่มีความสามารถและได้รับรางวัล แต่ถูกคำวิจารณ์ที่กล่าวว่าเขายังไม่ได้ออกไปใช้ชีวิตอย่างแท้จริงพอที่จะเป็นนักพูดเต็มตัวได้ หลังจากนั้นริชาร์ดจึงเข้ารับราชการทหารในสงครามเวียดนาม แต่เกิดอาการหุดับจากการระเบิด เมื่อกลับจากสงคราม เขาพยายามค้นหาเสียงแห่งความสงบภายในใจ เสียงที่ไม่สามารถได้ยินจากภายนอก แต่มาจากภายในของตัวเอง เสียงที่เป็นเหมือนดนตรีหล่อเลี้ยงกำลังใจของเขาเอง จนค้นพบว่าตัวเองสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงได้ในสังคม เพราะเขาเข้าใจถึงสิ่งที่ทหารผ่านศึกต้องเผชิญ ริชาร์ดเข้าร่วมการรณรงค์เพื่อให้ทหารผ่านศึกได้มีชีวิตและทำงาน ในสภาพแวดล้อมที่ดีและมีคนสนับสนุน

ที่มา : http://www.aceshowbiz.com/images/stil/music_within02.jpg

ที่มา : [http://www.movpins.com/dHQwNDlyNzgZ/music-within-\(2007\)/still-287685120](http://www.movpins.com/dHQwNDlyNzgZ/music-within-(2007)/still-287685120)

สิ่งที่ริชาร์ดทำนั้น มากกว่าการออกไปใช้ชีวิตที่แท้จริง แต่เขาใช้ความตั้งใจที่จะมีชีวิตอยู่อย่างมีคุณภาพ ตามที่เคยฝันไว้ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้กับผู้อื่นได้อย่างน่ายกย่อง การใช้ชีวิตของมนุษย์ทุกคนนั้น ล้วนแล้วแต่มีคำจำกัดความและขอบเขตที่ต่างกัน แต่อยู่ที่ความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะทำมากกว่า เพื่อให้ทุกอย่างประสบความสำเร็จ และทำให้ตัวเราเองภูมิใจ ไม่ว่าสิ่งที่ทำนั้นคืออะไร หากแต่เราจริงใจ มุ่งมั่นและไม่ลี้ภัยสิ่งที่เราเคยฝันไว้ เราก็มีเป้าหมายที่มีคุณภาพในชีวิตได้ด้วยกันทุกคน

อ้างอิง : Music From Within (2007)

ที่มา : [http://www.movpins.com/dHQwNDlyNzgZ/music-within-\(2007\)/still-287685120](http://www.movpins.com/dHQwNDlyNzgZ/music-within-(2007)/still-287685120)

attitude

is everything

ยกระดับการจัดคอนเสิร์ตให้ใครๆ ก็ดูได้

เขียนโดย : สิริกาญจน์ สมนึก, วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2557

เวลาเราไปดูคอนเสิร์ตจะไม่ค่อยคิดอะไรมากนักนอกจากศิลปินเล่นดีหรือห่วยแต่ไม่คุ้มค่าบัตรอย่างมากก็คิดต่อไปอีกหน่อยเรื่องระบบการจัดการจำหน่ายบัตร ความสะอาดของห้องน้ำ และความเพียงพอและง่ายในการซื้ออาหาร แต่เราลืมมองคนอื่น ลืมเปิดโลกทัศน์ของตัวเองว่าบนผลส้มแป้นใบนี้ยังมีคนอีกกลุ่มที่มีความรักในเสียงเพลงเช่นเดียวกับเรา ต้องการชมคอนเสิร์ตเช่นเดียวกับเรา เรื่องศิลปินเล่นดีหรือแย่มากที่หลังด้วยซ้ำ เพราะถ้าฟังเข้าชมคอนเสิร์ตก็ลำบากแล้ว

เมื่อมีเหตุย่อมมีผล องค์กรอิสระของอังกฤษในชื่อ **Attitude is Everything** (แอตทิทูด อีส เอฟวีริง) จึงเกิดขึ้น เพื่อยกระดับมาตรฐานผู้จัดคอนเสิร์ตให้มีวิสัยทัศน์ในการจัดงานมากกว่าที่เป็นอยู่ คำนึงถึงผู้บกพร่องทางกายที่มีใจรักดนตรีเหมือนกัน โดยเฉพาะคนหูหนวก ทำอย่างไรจึงจะสามารถให้พวกเขาชมคอนเสิร์ตได้สนุกสนานเช่นเดียวกับคนที่มีครบทางกาย พร้อมสร้างจิตสำนึกให้ศิลปินและผู้เข้าชมคอนเสิร์ตร่วมกันว่า ในเมื่อดนตรีเป็นภาษาสากล ก็ไม่ควรที่จะมีใครถูกปิดกั้นในการเสพดนตรี

จุดประสงค์หลักของ Attitude is Everything มีอยู่ 2 ข้อ ข้อแรกคือ การปรับมาตรฐานของผู้จัดคอนเสิร์ตให้มีการอำนวยความสะดวกแก่ผู้บกพร่องทางกายในการเข้าชมคอนเสิร์ตมากขึ้น โดยจะแบ่งผู้จัดคอนเสิร์ตหรือเทศกาลดนตรีที่เข้าร่วมเป็น 3 ระดับ หรือที่องค์กรเรียกว่า **The Charter Best Practice** (เดอะ ชาร์เตอร์ เบสต์ แพรกทิส) ได้แก่ ระดับเหรียญทองแดงซึ่งจัดทางเข้าพิเศษ มีห้องน้ำพิเศษ ทางแผนฉุกเฉินสำหรับผู้บกพร่อง ข้อบัตร 1 เข้าได้ 2 มีการฝึกเจ้าหน้าที่ส่วนนี้โดยเฉพาะ มีระบบอินฟราเรดในการแสดงคอนเสิร์ต รวมไปถึงการจัดส่วนที่พักสำหรับผู้บกพร่องในกรณีเป็นเทศกาลดนตรี เป็นต้น ต่อมาคือระดับเหรียญเงิน นอกจากจะผ่านเกณฑ์เหรียญทองแดงแล้ว ยังมีเพิ่มในส่วนทางกฎหมาย การให้เข้าก่อนเวลากำหนดทั่วไป และการขยายการฝึกไปสู่ผู้บกพร่อง สามารถได้ขึ้นแสดง เข้าหลังเวทีได้ รวมไปถึงกระจายความสะดวกสู่ผู้ที่เป็นพาร์تنเนอร์ แกรงระเบียบการ ฯลฯ ในขั้นสุดของ **The Charter Best Practice** คือ ระดับเหรียญทอง เมื่อผ่านเกณฑ์ทั้งสองเหรียญก่อนหน้านี้มาแล้ว ก็เป็นตัวแทนหรือแอมบาสเดอร์ขององค์กรขยายผลต่อไป ลงนามเป็นพันธมิตรร่วมในระยะยาว

ส่วนเป้าหมายหลักที่ 2 ของ Attitude is Everything ก็คือ Club Attitude (คลับ แอดทิทูด) เน้นอนว่า การจะหาผู้จัดหรือเทศกาลดนตรีที่เข้าร่วม The Charter Best Practice ได้แต่ละเจ้า ต้องใช้เวลา แต่คนที่อยากดูคอนเสิร์ตพร้อมจะดูแล้ว องค์กรจึงผันตัวมาเป็นผู้จัดคอนเสิร์ตเสียเอง Club Attitude เป็นการจัดคอนเสิร์ตที่เปิดโอกาสให้ผู้บกพร่องได้ชมคอนเสิร์ตของศิลปินคนโปรด ได้โดยสะดวกตาย เพราะเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมสำหรับผู้ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ และไม่ได้มีเพียงงานคอนเสิร์ตเดียวที่ตระเวนจัดไปทั่วอังกฤษ แต่อย่างหมายรวมถึงการยก Club Attitude ไปไว้ในเทศกาลดนตรี อาทิ เทศกาลกลาสตันบิวรี ซึ่งเป็นเทศกาลดนตรีและศิลปะที่ใหญ่ที่สุดของสหราชอาณาจักร ทั้งนี้ ศิลปินที่ร่วมแสดงใน Club Attitude มีทั้งศิลปินทั่วไปและศิลปินผู้มีความบกพร่องทางการ

Attitude is Everything ดำเนินการมา 11 ปีแล้ว แม้จะก้าวไปอย่างช้าๆ แต่องค์กรก็พัฒนาอย่างสม่ำเสมอ จนปัจจุบัน นับว่าเป็นองค์กรที่ไว้วางใจและเป็นที่พักพิงให้แก่ผู้บกพร่องที่ต้องการเข้าชมคอนเสิร์ตได้เป็นอย่างดี แถมยังมีศิลปินร่วมลงนามสนับสนุนเพิ่มขึ้นทุกวันๆ – ดีใจกับบ้านเราแล้วมองดูบ้านเรา ไม่เป็นไร ขยับทีละนิดก็ยังดี ที่เหลือก็ช่วยกันไปก่อน ถือว่าสร้างวินัยในการมีน้ำใจไปในตัว

โรเบิร์ต สมิต แห่ง The Cure และเจิร์จ แทนเคียน แห่ง System of A Down ร่วมลงนามสนับสนุนโครงการ

โรเบิร์ต บิน เป็นตัวแทน **Black Rebel Motorcycle Club** ส่วนอัลเบิร์ต แฮมมอนด์ จูเนียร์ มือกีตาร์ของ **The Strokes** ลงนามในฐานะศิลปินเดี่ยว

Art Brut แสดงใน Club Attitude ที่เดอะ สปีดส์

Mystery Jets ที่หัวทอกหลัก ไม่สามารถเดินได้ก็เป็นหนึ่งในวงของ Club Attitude เช่นกัน

ซูซาน บูล ผู้บริหารสูงสุดของ Attitude is Everything สำนักรวแคมเปญ **Up at the O2** ที่ไอทียู อะคาเดมี่ หนึ่งในสามสถานบริการ/ผู้จัดงานคอนเสิร์ตที่ได้รับเหรียญทองคำจากองค์กร

Club Attitude ครั้งล่าสุดที่วิลเลจ อันเดอร์กราวนด์

อ้างอิง : Attitude is Everything, ยูทูบ Up Attitude Charity, Village Underground และ lastonbury Festival

ที่มา : <https://cdn2.scmp.com/sites/default/files/2015/05/25/nash-film.jpg>

A Beautiful Mind

ยอดคนสมองอัจฉริยะ

เขียนโดย : Taka Agav, วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2557

นี่คือเรื่องราวของชายคนหนึ่งที่มีมันสมองชาญฉลาด แต่ต้องตกอยู่ในโลกแห่งจินตนาการที่ตัวเองสร้างขึ้น คนที่เคยเป็นเลิศทางด้านคณิตศาสตร์ กลับกลายมาเป็นคนที่สมองเลอะเลือน คล้ายคนพิการทางสมองในบั้นปลายชีวิต แต่ผลงานที่เค้าผู้นี้ทุ่มเทในอดีต ยังคงเป็นที่กล่าวขวัญจนถึงทุกวันนี้

ที่มา : http://2.bp.blogspot.com/-ZB2beXvNorU/Urz6yQqYQNI/AAAAAAAAE_s/HdnTpKOT3Lw/s1600/beautifulmind.png

นี่คือเรื่องราวจริงของ ชายที่ชื่อ **จอห์น แนช** ผู้มีความสามารถระดับอัจฉริยะ ทางด้านคณิตศาสตร์และการคิดค้นหาสูตรทางตัวเลขแห่ง มหาวิทยาลัย 프린ซ์ตัน ในสหรัฐอเมริกา ตัวจอห์นและกลุ่มเพื่อน ถกเถียงกันเรื่องสูตรทางคณิตศาสตร์ และหลงใหลการค้นหาคำตอบเป็นอย่างมากไม่ว่าเวลาใด จอห์นมักจะลุ่มหลงในตัวเลขและขีดเขียนหาคำตอบแห่งสมการตัวเลขเสมอ จนชื่อของเค้าเป็นที่โด่งดัง ทำให้รัฐบาลต้องการตัวจอห์น มาทำงานลับๆให้ โดยการแกะรหัสลับทางการสื่อสารของศัตรูให้แก่รัฐบาล ในระหว่างนั้นจอห์นพบกับหญิงสาวสวยและแต่งงานกัน แต่แล้วจุดหักเหของชีวิตยอดคนอัจฉริยะก็เกิดขึ้นเมื่อจอห์น เกิดสร้างภาพจินตนาการคนที่ไม่มีอยู่จริง สมอของเค้าแปรเปลี่ยนไปจนต้องเข้ารักษาตัว แต่สุดท้ายความสามารถของเค้าก็ยังถูกยกย่องให้ได้รับรางวัลแห่งสันติภาพของโลกด้านเศรษฐศาสตร์ด้วยความมุ่งมั่น และรักในสิ่งที่เค้าทำ

ที่มา : <http://www.pluggedin.com/movie-reviews/beautiful-mind/>

ที่มา : <https://lytimg.com/vi/WFJgUm7iOKw/maxresdefault.jpg>

ที่มา : <http://imgur.com/zWXshYu>

ที่มา : <http://tehparadox.com/forum/f89/>

ที่มา : <http://digitalshortbread.com>

ที่มา : http://galeri12.uludagsozluk.com/525/a-beautiful-mind_891684.jpg

ไม่ว่าเราจะตกอยู่ในสถานะที่วันหนึ่งร่างกาย และมันสมองอาจไม่เหมือนก่อน แต่สิ่งที่เราสร้าง สิ่งที่เราตั้งใจทำมันจากใจ จะทิ้งผลงานอันมีค่าและความทรงจำไว้ให้แก่คนรุ่นหลัง และคนทั่วไปให้ได้จดจำเราแน่นอน

อ้างอิง : A Beautiful Mind

Professor John Forbes Nash

Dakishimetai

ແຄ້ອຍາກກອດເຮ ໄມ້ວ່າຈະເປັນອຳນວຍໄວ

ເຢັນໂດຍ : ປາຣາຣາ ອິງຊຸດັດ, ວັນທີ່ 28 ກຸມພາພັນ 2557

ທີ່ມາ : <http://mikurumikichan.deviantart.com/art/Dakishimetai-wallpaper-400022221>

“ເຮົາທັງໝົດລຳບ້ານ ທັງຮ່າເຈິງສດໄສ
ຜູ້ໜຶ່ງທີ່ພົບກັບຄົນນັ້ນນັ່ງຢູ່ບນຣຄເຊັນ”

ເສຍໄຫຼ່ໄຫຼ່ຂອງ ເຣີວ **ນິຊິກິໂດ (Ryo Nishikido)** ໂອດອລໄຫຼ່ໄຫຼ່ປຸ່ນສັງຄັດ Johnny's Entertainment ພ້ອມກັບຮອຍຍິ່ມສ່ວງບນໄບໄຫຼ່ດາຣາສາວສາຍ **ເຄໂກະ ຕິະຕະະວະ (Keiko Kitagawa)** ເກຣິນເປີດຕົວຢ່າງເຣິງ **Dakishimetai: Shinjitsu no Monogatari** ຫຼືອທີ່ແປໄດ້ວ່າ ‘**ອຳນວຍຈະກອດເຮ**’ ໜັງຮັກເຣິງລ່າສຸດທີ່ເປີດຕົວເປັນອັນດັບ 3 ໃນບັອກຊອອພິດຊຸ່ງປຸ່ນໄປເມື່ອວັນທີ່ 1 ກຸມພາພັນທີ່ຜ່ານມາ

ທີ່ມາ : <http://image.tmdb.org/t/p/w1280/TgWIKV6F43UGR6vDJRgEZNlthk.jpg>

ไม่แปลกที่เดือนแห่งความรักจะมาพร้อมหนังรัก และพล็อตเรื่องหนังรักที่พระเอกหรือนางเอกป่วยเป็นโรคร้ายหรือประสบเหตุให้ร่างกายพิการ ก็อาจจะไม่ใช่ของใหม่นัก แต่ Dakishimetai นี้สร้างจากเรื่องจริงของสีกะซะ หญิงสาวชาวฮอกไกโด ที่ผู้กำกับอะกิฮิโกะ ชิโอะตะ (Akihiko Shiota) บอกว่าต้องการถ่ายทอดเรื่องดีๆ ในชีวิตของเธอมากกว่าจะเน้นเรื่องเศร้าเรียกน้ำตา (แม้ว่านางเอกของเธอจะเสียชีวิตตั้งแต่ต้นเรื่องก็ตาม)

ที่มา : <http://d1udmfvw0p7cd2.cloudfront.net/>

ที่มา : <http://media9.fast-torrent.ru/>

สีกะซะประสบอุบัติเหตุรถยนต์เมื่อสมัยมัธยมปลาย ทำให้เธอเป็นอัมพาตครึ่งซีกซ้ายและมีปัญหาเกี่ยวกับสมอง แต่กระนั้นอุปสรรคทางร่างกายก็ไม่ได้ทำให้เธอเลิกสนุกสนานกับชีวิต หรือทำให้เสน่ห์ของเธอลดน้อยลง เธอยังคงออกนอกบ้านทำกิจกรรมต่างๆ และแม้จะไม่สามารถเดินเหินหรือขยับร่างกายได้เป็นปกติ แต่เธอยังคงมีรอยยิ้มสดใส มีความใฝ่ฝัน มีเพื่อนฝูงมากมาย และมีความรัก พลังความคิดแง่บวกของเธอกลายเป็นเสน่ห์มัดใจมะซะมิ หนุ่มแท้ๆผู้จริงจังและรักจริง จนทั้งสองได้แต่งงานกันในที่สุด แม้ครอบครัวทั้งสองฝ่ายจะคัดค้านอย่างรุนแรงด้วยเหตุผลที่แม่ของสีกะซะยกมาว่า “ต่อไปอาจจะต้องลำบาก อาจจะต้องหนักใจ” แต่ตัวสีกะซะเองที่ต้องนั่งรถเข็นทุกวันกลับไม่เคยยอมให้ความกลัวมาเป็นกำแพงกันความสุข

ที่มา : http://36.media.tumblr.com/7ce56a944b5fce535884ac203be2bbc7/tumblr_n0k4kqlsRU1s2asaho4_1280.jpg

ที่มา : <http://www.fast-torrent.ru/film/hochu-obnyat-tebya.html>

แน่นอนว่าเรื่องราวของสีกะซะและมะซะมิ ไม่ได้จบลงที่ ‘ทั้งสองก็ครองรักกันนานตราบนับร้อยปี’ เพราะชีวิตจริงย่อมหนีไม่พ้นความตาย แต่หนังเรื่องนี้ ก็ได้แสดงให้เห็นว่าไม่ว่าอุปสรรคภายนอกจะมีขนาดไหน การจัดอุปสรรคในใจต่างหากเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

คงดีไม่น้อยหาก Dakishimetai จะประสบความสำเร็จ และเป็นของขวัญแก่สีกะซะตัวจริงผู้ล่วงลับ ด้วยการ “สร้างแรงบันดาลใจให้คนที่มีปัญหาทางร่างกาย คนอื่นๆ ได้ดูแลแล้วเกิดความรู้สึกว่าอยากสู้ต่อไป” อย่างที่ มะซะมิตัวจริงได้ให้สัมภาษณ์ไว้ แต่อีกประการ (ที่มะซะมิ ตัวจริงไม่ได้กล่าวไว้) ที่เรื่องรักหวานซึ่งนี้น่าจะทำให้หลายๆ คนได้ตระหนักก็คือ ความรักและความเชื่อมั่น จากคนรอบข้างก็เป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งเช่นกัน

อ้างอิง : Dakishimetai, Eiga, JDoramaID

ที่มา : <https://www.jpophthailand.com>

นิพพาน

บวชใจให้ใสสะอาด...

เส้นทางนิพพานของคนพิการทางสายตา

เขียนโดย : สุวิทย์ วงศ์จิราวานิชย์ , วันที่ 7 เมษายน 2557

มีเพื่อนเคยพูดคุยกับผมว่า เราโชคดีที่เติบโตอยู่ในเมืองพุทธ เราโชคดีที่สามารถเข้าถึงธรรมะได้ง่าย และเราโชคดีที่สามารถบวชเรียนห่มผ้าเหลือง แต่ใช้ว่าการเกิดเป็นชายจะสามารถบวชเรียนได้เสมอไป เพราะต่อให้เรามีจิตใจที่แน่วแน่มั่นร่างกายที่บกพร่อง เช่น ความพิการทางสายตา เราจะสามารถห่มผ้าเหลืองได้หรือไม่

คิวตล ระถิ ผู้กำกับ และเขียนบทภาพยนตร์เรื่อง **‘นิพพาน’** หนังสั้นที่ฉายในเทศกาลภาพยนตร์และการสัมมนาเรื่องความพิการ **Disability Film Festival & Seminar** ในปี 2008 ได้ถ่ายทอดเรื่องราวสะท้อนถึงอุปสรรคในการบวชของชายหนุ่มที่ต้องการทดแทนคุณมารดาด้วยการบวช แต่เนื่องจากความพิการทางสายตา ส่งผลให้เขาไม่สามารถบวชได้ เนื้อหาภาพยนตร์มีการกล่าวถึงคำว่า **‘อุปธิวัติ’** ข้อห้ามในการบวชที่ถูกระบุไว้ในพระไตรปิฎก มีใจความว่า ความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจ ที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการประกอบกรรมดี ไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติ พระคุณเจ้าในภาพยนตร์สั้นเรื่องนี้ได้ให้แง่คิดที่น่าสนใจว่า *“การบวชเป็นเรื่องของส่วนรวม เป็นที่ตั้ง*

ของความศรัทธาแห่งศฤงคาร พระสงฆ์จึงจำเป็นต้องประพฤติ ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด เพื่อให้เหมาะสมกับการกราบไหว้และเผยแพร่พระพุทธศาสนา พระสงฆ์จึงต้องมีร่างกายที่แข็งแรง เพื่อจะประกอบศาสนากิจได้อย่างไม่ติดขัด” ดังนั้น ความพิการทางสายตาคงเป็นอุปสรรคที่ทำให้เราไม่สามารถปฏิบัติได้ เมื่อทำไม่ได้เราก็เกิดทุกข์เพราะความอยาก

แต่การบวชเรียนหาใช่เป็นคำตอบทั้งหมดของการทดแทนคุณบิดามารดาในการเกาะชายผ้าเหลืองขึ้นสวรรค์ เพราะการปฏิบัติตามพระธรรมคำสอนไม่ได้ถูกขีดไว้เฉพาะสำหรับพระสงฆ์เพียงเท่านั้น แต่เราทุกคนก็สามารถที่จะ **‘บวชใจ’** ให้ใสสะอาดปราศจากกิเลสได้เช่นกัน ...ไม่มีความสุขใดยิ่งใหญ่ไปกว่าการปล่อยวาง แต่หากเรายังหมกมุ่นอยู่กับความพิการของตัวเอง เราก็จะเกิดทุกข์และสังคมก็จะมองเราด้วยความสงสาร

อ้างอิง : ภาพยนตร์สั้น นิพพาน

Chocolate

สาวน้อยออทิสติกสู้เพื่อแม่ผ่านศิลปะป้องกันตัว

เขียนโดย : Taka Agav, วันที่ 9 เมษายน 2557

ในโลกนี้ยังมีเรื่องราวชีวิตของมนุษย์อีกมากมายที่เราไม่เคยคิดว่ามันเป็นไปได้จริง เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่มีอาการออทิสติกตั้งแต่เกิด และอยู่โดยลำพังกับแม่ แต่เธอไม่ใช่มนุษย์ที่ไร้หัวใจ ไร้พลังแห่งความอดทนและความเข้มแข็ง เธอพร้อมที่จะลุกขึ้นมาปกป้องแม่ผู้เป็นที่รัก และเธอก็ทำมันได้สำเร็จ อาการออทิสติกของเธอกลับกลายเป็นพรสวรรค์ได้เพราะตัวของเธอเอง เราทุกคนควรเอาเรื่องราวของสาวน้อยคนนี้ไปเป็นแง่คิด และลองคิดดูให้ลึกซึ้งว่า วันนี้เรามีพลังสู้ชีวิตได้เท่าเธอหรือยัง เราค้นหาสิ่งที่พิเศษซึ่งซ่อนอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคนออกมาใช้หรือยัง เราจะเลือกหนทางให้ชีวิตด้วยตัวเอง หรือให้คนอื่นกำหนดชีวิตเรา

ในภาพยนตร์เรื่อง **‘ช็อคโกแลต’** เป็นเรื่องเกี่ยวกับ เซ็น เด็กสาวซึ่งเป็นออทิสติกที่เกิดจากหัวหน้าแก๊งยาสูบกับแม่ของเธอ แต่แล้ววันหนึ่งแม่ถูกทำร้ายจนล้มป่วยลง เซ็นจึงลุกขึ้นมาสู้เพื่อแม่ของเธอ ด้วยความเป็นเด็กที่กตัญญูโดยอาศัยศิลปะการป้องกันตัว กังฟู ที่จำมาจากภาพยนตร์ผสมผสานกับวิชามวยไทยซึ่งจำมาจากค่ายมวยไทยที่อยู่ข้างบ้านของเธอเอง ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังสอดแทรกศิลปะการนำมวยไทยมาใช้เพื่อคุณธรรมไม่ใช่เพื่อการทะเลาะเบาะแว้ง ผ่านพลังของ

สาวน้อยผู้หวังเพียงต้องการปกป้องแม่ของเธอ นักแสดงนำในเรื่อง ญาณิน วิสมิตะนันท์ใช้เวลาฝึกฝนยิมนาสติกและมวยไทยถึง 2 ปี

ที่มา : <http://www.adintrend.com/>

ชีวิตที่เราเกิดมาแล้วนั้นอาจไม่ได้ดีพร้อมอย่างที่เราอาจฝันอยากเป็น แต่ทุกอย่างอยู่ที่ตัวเราจะทำให้มันบวกหรือลบ ทำให้มีคุณค่าต่อตัวเรา คนในครอบครัว และสังคมหรือไม่ อยากให้กำลังใจทุกคนที่กำลังทำสิ่งที่ดี ทำต่อไปอย่าย่อมนแพ้เหมือนสาวน้อยเช่นคนนี้

อ้างอิง : Chocolate
กำกับ : ปรัชญา ปิ่นแก้ว

‘เครือข่ายศิลปินดนตรีคนพิการ’ ใครๆ ก็เป็นศิลปินมืออาชีพได้

เขียนโดย : สิริกาญจน์ สมนึก, วันที่ 23 เมษายน 2557

ที่มา : <http://nmad2006.org/wp-content/uploads/2014/10/thumbnail-page-facebook.jpg>

ก่อนหน้านี้เราเคยเห็นว่า ความบกพร่องทางกายหรือจิตใจไม่ได้เป็นอุปสรรคในการสร้างสรรค์งานศิลปะ ขอเพียงได้รับการฝึกฝนที่ถูกต้องและเหมาะสม ทั้งมีการสนับสนุนอย่างจริงจัง และเพื่อต่อยอดความจริงดังกล่าว ‘เครือข่ายศิลปินดนตรีคนพิการ’ (ศตพ.) หรือ Network of Music and Arts of Persons with Disabilities (NMAD) จึงถือกำเนิดขึ้นเพื่อแสดงศักยภาพทางศิลปะของสมาชิก ที่ไม่เพียงแต่แสดงผลงานได้ แต่ยังนำความสามารถนั้นไปประกอบอาชีพสร้างรายได้ให้แก่ตนเองได้อีก

เครือข่ายศิลปินดนตรีคนพิการ จัดประจายขึ้นใน พ.ศ. 2538 ศิลปินคนพิการรวมตัวกันเป็นตัวแทนของประเทศไทย เพื่อเข้าร่วมมหกรรมดนตรีคนพิการแห่งเอเชีย-แปซิฟิก (Asia-Pacific Wataboshi Music Festival) หรือ ‘วาทาโบชิ’ โดยการสนับสนุนจากมูลนิธิเพื่อเด็กพิการ หลังจากนั้นจึงก่อตั้งเป็นเครือข่ายศิลปินดนตรีคนพิการสำหรับคนพิการทุกประเภทอย่างเป็นทางการในวันที่ 2 มีนาคม พ.ศ.2549 มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาความสามารถทางศิลปะของคนพิการสู่ระดับมืออาชีพ ก่อให้เกิดความเท่าเทียมกันในสังคม และต้องการให้คนพิการที่ได้รับการฝึกฝนความสามารถเหล่านี้ ได้มีส่วนร่วมในการผลักดันวงการศิลปวัฒนธรรมกระแสหลักที่กำลังเกิดขึ้นในสังคมทุกระดับ นอกจากนี้ยังมีการวางแผนขยายผลเป้าหมายไปถึงการเป็นองค์กรขับเคลื่อนผลงานศิลปะและดนตรีของคนพิการในระดับภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกด้วย

แม้จะดูเป็นเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่ แต่ตลอด 8 ปีที่ผ่านมา เครือข่ายศิลปะดนตรีคนพิการ ก็แสดงให้เห็นถึงความพยายามและความสำเร็จในการเข้าร่วมโครงการต่างๆ อย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะ การสร้างโครงการพัฒนาเครือข่ายและการขับเคลื่อนงานศิลปะเพื่อคนทั้งมวล หรือ Inclusive Arts ในประเทศไทยและภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ที่ปัจจุบันมีสมาชิกที่เป็นศิลปินผลิตผลงานศิลปะและดนตรี อยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ รวมถึงการเข้าร่วมในเทศกาลศิลปะและดนตรีนานาชาติ เช่น งาน *Word Disabled's Cultures Festival 2009* ที่ประเทศเกาหลีใต้ และงาน *SPOTLIGHT Network Meeting* ที่ประเทศกัมพูชา เป็นต้น

ล่าสุด กลุ่มศิลปิน ศตพ.ได้รับเกียรติจากมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ วิทยาเขตสุวรรณภูมิ ให้เข้าร่วมแสดงและออกร้านประชาสัมพันธ์องค์กรและกิจกรรมในเทศกาลดนตรีเอยู (AU Music Festival 2014) เมื่อปลายเดือนมีนาคมที่ผ่านมา และปัจจุบัน ศตพ.กำลังก้าวไปสู่ขั้นของการผลิต ศิลปินมืออาชีพ เตรียมทำเพลงและมวีสิควิดีโอให้กับศิลปินในองค์กรโดยร่วมมือกับองค์กรเอกชน เร็วๆ นี้

ที่มา : http://fcdthailand.org/wp-content/uploads/2015/11/DSC_0056.jpg

ศิลปินจากเครือข่ายศิลปะดนตรีคนพิการขึ้นเวทีแสดงคอนเสิร์ตที่เทศกาลดนตรีเอซูของมหาวิทยาลัย
อัสสัมชัญ วิทยาเขตสุวรรณภูมิ เมื่อวันที่ 25 มีนาคม 2557

กลุ่มศิลปินเครือข่ายศิลปะดนตรีคนพิการนำทีมร่วมทำกิจกรรมบำบัด ณ ทักษสถานหญิง ัญบุรี

คอนเสิร์ต 15 ปี วงไดมอนด์ วงดนตรีคนพิการทางการมองเห็นที่คนไทยหลายคนรู้จักเป็นอย่างดี

โปสเตอร์เทศกาลคนตรีวาทาโบซิ ครั้งที่ 11 ซึ่งจัดที่กรุงเทพฯ เมื่อ 3 ปีก่อน ซึ่งรวบรวมศิลปินคนพิการไว้มากที่สุดงานหนึ่ง

การแสดงคอนเสิร์ตที่เทศกาลดนตรีคนตาบอดนานาชาติครั้งที่ 2 ณ สวนสันติชัยปราการ เมื่อปลายปีที่ผ่านมา

ภาพกิจกรรม ‘อบรมบ่มฝน’ ฝึกดนตรีให้สมาชิกที่จัดอย่างสม่ำเสมอ

‘กฤษณะทวิรยกล้อ’ เที่ยวทั่วโลกสำรวจการออกแบบเพื่อมวลชน

เขียนโดย : ปราภานา อึ้งชูศักดิ์, วันที่ 25 เมษายน 2557

ใครๆ ก็ชอบไปเที่ยว (แน่ล่ะ ก็มันสนุกกว่าทำงานนี่นา) เพิ่งผ่านเทศกาลหยุดยาวกันไปหลายคนอาจจะได้ไปเที่ยวเปลี่ยนที่เปลี่ยนทางกับครอบครัวเพื่อนฝูง บางคนไม่ได้ไปไหน ขอแค่ได้เปิดเว็บไซต์ดูภาพที่เที่ยวยสวยๆ หรือดูรายการท่องเที่ยวทางโทรทัศน์เปลี่ยนบรรยากาศบ้างก็ยิ่งดี พูดถึงหนังสือหรือรายการนำเที่ยวก็มีทั้งแบบบุกป่าฝ่าดงเอาใจชาลุย แบบแนะนำร้านน่ารักถูกใจสาวกูกิ๊ก และอื่นๆ เอาใจนักท่องเที่ยวรสนิยมแตกต่างกันไป แต่นั่นเราขอแนะนำรายการท่องเที่ยวสำหรับนักท่องเที่ยวที่มีความต้องการพิเศษ นั่นคือรายการ **‘กฤษณะทวิรยกล้อ’** ที่จะนำคุณเที่ยวด้วยรถเข็นไปตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ พร้อมสำรวจ **‘อารยสถาปัตย์’** หรือการออกแบบโดยคำนึงถึงการใช้งานที่สะดวกสำหรับทุกคน รวมทั้งผู้ที่มีข้อจำกัดด้านร่างกาย

‘กฤษณะทวรัยกล้อ’ ดำเนินรายการโดยพิธีกรอารมณ์ดี **คุณอ้อย กฤษณะ ละไล** ผู้โด่งดังจากรายการ ‘กฤษณะล้วงลูก’ กับภาพคุ้นตาคือพิธีกรนั่งรถเข็น ซึ่งไม่ค่อยมีให้พบเห็นนักทางโทรทัศน์ ตัวคุณกฤษณะเองประสบอุบัติเหตุระหว่างเดินทางไปทำข่าวที่ต่างจังหวัด เป็นสาเหตุให้ต้องนั่งรถเข็นมาเป็นเวลากว่าสิบปีแล้ว แต่อุบัติเหตุนี้ก็ดูจะไม่ได้กระทบต่องานพิธีกรข่าวของเขาเท่าไรนัก แถมยังเป็นโอกาสให้เขาได้สนใจแง่มุมใหม่ๆ อย่างเรื่องอารยสถาปัตย์ในสังคมไทย และได้หยิบยกมาเป็นธีมรายการ ‘กฤษณะทวรัยกล้อ’ กับคอลัมน์ชื่อเดียวกันในหนังสือพิมพ์คมชัดลึกอีกด้วย

โดยรายการนี้จะพาเราไปชมสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ทั้งในไทยและต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นเดินเที่ยววัดวาอาราม ตลาดน้ำ สยามสแควร์ แชนน้ำร้อนออนเซนที่ญี่ปุ่น ชมบ้านอิโตเลอร์ที่เยอรมนี ไปจนถึงชมเมืองลอนดอนบนรถแอมบ์สองชั้นสีแดงอันโด่งดัง พร้อมสำรวจอารยสถาปัตย์ในที่ต่างๆ เหล่านี้ว่ามีจุดไหนที่น่าเอาเป็นตัวอย่าง หรือจุดไหนยังบกพร่องควรต้องปรับปรุงอย่างไรบ้าง

นอกจากนี้ทางรายการยังร่วมกับ ‘ทูตอารยสถาปัตย์’ ซึ่งเป็นเด็กรุ่นใหม่ ช่วยกันสำรวจและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการออกแบบสิ่งของหรือสถานที่ต่างๆ ในชีวิตประจำวันที่เอื้อ (หรือไม่เอื้อ) ต่อการใช้สอยของทุกคนอย่างเท่าเทียม ตัวอย่างรายการตอนหนึ่งคือเมื่อคุณกฤษณะ พร้อมกลุ่มทูตอารยสถาปัตย์พากันเดินทางย่านสุขุมวิท - สยามสแควร์เพื่อชี้ให้เห็นว่าระบบรถไฟฟ้าและทางเท้าทางเข้าอาคารหลายๆ แห่งในย่านที่เรียกว่า ‘เจริญ’ ใจกลางกรุงเทพฯ ยังไม่มีทางลาดหรือลิฟท์สำหรับผู้ใช้รถเข็นและผู้สูงอายุ หวังว่ารายการนี้จะเป็นอย่างหนึ่งช่องทางให้เมืองไทยได้พัฒนาอารยสถาปัตย์มากขึ้น และเป็นแรงบันดาลใจในการหาที่เที่ยวสำหรับทุกคน

ตามท้องโลกพร้อมเรื่องราวน่าสนใจเกี่ยวกับการออกแบบเพื่อคนทุกกลุ่มกับ ‘กฤษณะ ทวีรัชย์’ ได้ทางช่องเนชั่นดิจิทัล ทุกวันอาทิตย์ 14.00-14.30 น.

‘เรียรเตอร์สายรุ่ง’

การแสดงสนุกปลุกจินตนาการสำหรับเด็กๆ ทุกคน

เขียนโดย : ปารณนา อึ้งชูศักดิ์, วันที่ 28 เมษายน 2557

เคยถูกใครด่าว่า ‘ปัญญาอ่อน’ ไหม? แล้วยังจำความรู้สึกนั้นกันได้หรือเปล่า ถ้าคุณเคยโกรธหรือเสียใจเวลาถูกเรียกว่า ‘ปัญญาอ่อน’ ก็น่าจะเข้าใจความรู้สึกของเด็กๆ จำนวนมากที่ถูกเรียกแบบนี้ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิดเลยแม้แต่น้อย เพื่อรณรงค์ให้ทุกคนเลิกใช้คำที่ดูหมิ่นศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เช่นนี้ มูลนิธิเดอะ เรนโบว์ รูม ศูนย์ความเข้าใจด้านบวกเกี่ยวกับความต้องการพิเศษ จึงจัดทำ ‘เรียรเตอร์สายรุ่ง’ ละครแนวทดลองที่มีทั้งเด็กพิเศษ เด็กธรรมดา และผู้ใหญ่ แสดงร่วมกันบนเวทีเดียว โดยเป็นส่วนหนึ่งของโครงการศิลปะการสร้างสายรุ้ง ครั้งที่ 2 เปิดแสดงทดลองวันดาวนซินโดรมโลกไปเมื่อวันที่ 22-23 มีนาคมที่ผ่านมา

บ้ายแก่ๆ ณ สยามหุบเขาบริเวณมิวเซียมสยาม เด็กหลายสิบคนในชุดสีสดใส บ้างก็ใส่หูช้างสีหวาน บ้างก็สวมหมวกเขียวเป็นกบตาโปน ผลัดกันออกมาแสดงฝีมือในละครน่ารักๆ ท่ามกลางบรรยากาศสบายๆ แต่สนุกสนาน ไหนจะกระโดดโลดเต้น แล้วยังเล่นฉากบู๊จับผ้าไหมตัวลอยสูงเหมือนบินได้ ชนิดที่ว่าผู้ใหญ่เห็นแล้วยังอาย นักแสดงตัวจิ๋วแต่ละคนฝีมือไม่หยิ่งหย่อนกัน ไม่ว่าจะเป็นเด็กธรรมดาหรือเด็กพิเศษ ใครที่มีความเชื่อดัง อยู่ว่าเด็กพิเศษทำอะไรไม่ได้เหมือนเด็กธรรมดานั้น ถ้าได้มาดูการแสดงนี้แล้วคงจะต้องกลับใจกันเลยทีเดียว

แน่นอนว่าจุดประสงค์หนึ่งของการแสดงชุดนี้ก็คือเพื่อพิสูจน์ว่าเด็กทุกคนล้วนมีความพิเศษในตัวเอง และมีศักยภาพที่จะทำอะไรได้มากมาย ถ้าเพียงแต่ผู้ใหญ่จะสนับสนุนพวกเขาไปในทางที่สร้างสรรค์ และที่สำคัญ ไม่ทำร้ายความรู้สึกของเด็กๆ โดยใช้คำพูดที่บั่นทอนแรงบันดาลใจ ขณะเดียวกัน ก็ใช้กิจกรรมการแสดงเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการช่วยพัฒนาการเรียนรู้และการแสดงออกของเด็กๆ บรรดาครูการแสดงใจดีที่ได้มาช่วยกันสอนเด็กๆ ในครั้งนี้ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า การที่เด็กมีความต้องการพิเศษนั้นไม่ได้มีผลต่อความสามารถของเด็กๆ เลย เพียงแต่ผู้ใหญ่ต้องเข้าใจธรรมชาติของเด็กและรู้จักวิธีสื่อสารกับพวกเขาเท่านั้น กิจกรรมนี้จึงเป็นโอกาสให้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ได้เรียนรู้สิ่งใหม่กันทั้งคู่

แล้วกระบวนการเรียนรู้เบื้องหลังการแสดงนี้เป็นอย่างไร เด็กๆ เขาฝึกฝนกันทำไหนบ้าง ใครที่สนใจ หรือใครที่พลาดชมการแสดงสด ยังมีโอกาสทองให้ได้ชมพร้อมเบื้องหลังผ่านภาพยนตร์สารคดี ‘บันทึกสายรุ้ง’ ที่เปิดรอบปฐมทัศน์ที่โรงภาพยนตร์พารากอนซีนีเพล็กซ์ วันที่ 26 เมษายน เวลา 18.30 น. รายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้

มาร่วมสร้างสายรุ้งสดใสสำหรับเด็กๆ ทุกคนกันเถอะ!

อ้างอิง : The Rainbow Room, ไทยรัฐ

เด็กหญิง ‘เมโลดี้’ ถึงมองไม่ชัด...ก็ยังสามารถได้

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 24 พฤษภาคม 2557

ลองนึกไปในวัยที่คุณยังละอ่อนอยู่ คุณคงเคยอยากรีบกลับจากโรงเรียนเพื่อมาดูการ์ตูนตอนเย็น หรือไม่ก็ต้องรีบตื่นนอนแต่เช้าในวันเสาร์-อาทิตย์ เพื่อมานั่งรอการ์ตูนเรื่องโปรด แต่สำหรับเด็กบางกลุ่มอาจไม่มีการดูหรือรายการสำหรับพวกเขา ลองคิดถึงความสุขในชีวิตวัยเยาว์จะลดลงไปมากแค่ไหน

แต่ยังนับเป็นโชคดีของคุณหนูๆ ที่มีปัญหาเรื่องการมองเห็นในอังกฤษที่อย่างน้อยๆ ก็ยังมีผู้ผลิตรายการกลุ่มหนึ่งสร้างรายการที่ชื่อว่า **Melody (เมโลดี้)** ขึ้นมาเพื่อพวกเขา โดยรายการนี้จะนำเด็กๆ ไปรู้จักกับดนตรีคลาสสิกผ่านการดูแอนิเมชันที่ ‘**เมโลดี้**’ ตัวละครหลักซึ่งรับบทบาทโดยเด็กหญิงผู้มียายตาเลือนรางวัย 10 ขวบ คอยจินตนาการเรื่องราวต่างๆ เมื่อได้ยินเสียงดนตรี

ตอนเริ่มสร้างรายการ ทีมงานได้หาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ภาพและเสียงในแอนิเมชันที่ง่ายต่อการเข้าถึงต่อผู้มียายตาเลือนราง ซึ่งพวกเขาพบว่า ภาพที่ใช้ต้องมีสีที่แตกต่างกันสูง ถ้ามีตัวอักษรก็ต้องเป็นตัวใหญ่ๆ แล้วการเคลื่อนไหวแต่ละครั้งก็ต้องชัดเจน ต้องหยุดภาพไว้นานกว่าปกติ และใช้เสียงประกอบ รวมทั้งเสียงพากย์เล่าเรื่องให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งเสียงต่างๆ ต้องมีความแตกต่างอย่างชัดเจน ทั้งเสียงบรรยาย เสียงตัวละคร หรือแม้แต่เสียงในแต่ละสถานการณ์หรือสถานที่ต่างๆ เช่นเสียงพ่อนในห้องครัว กับเสียงพ่อนในห้องประชุม ต้องแตกต่างกัน เสียงเพื่อนแต่ละคน ต้องไม่คล้ายกันจนเกินไป และต้องมีเสียงบรรยายให้ข้อมูลเพิ่มเติมด้วย

รายการ Melody ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันคนตาบอดแห่งชาติ แห่งสหราชอาณาจักร ผ่านช่อง CBeebies ในเครือของ BBC เนื้อเรื่องแต่ละตอนไม่เพียงจะมีเพลงหลากหลายรูปแบบ แต่ยังได้สอดแทรกเรื่องราว คติสอนใจต่างๆ เช่น ตอนที่เมโลดี้เรียนรู้เรื่องการรักษาสัญญาดด้วยการจินตนาการเรื่องราวของเจ้าหญิงในปราสาท แต่เพราะผิดคำสัญญาจึงต้องกลายเป็นกบ หรือคำสอนที่เกี่ยวกับการแก้ปัญหาในเรื่องต่างๆ อย่าง การช่วยลูกนกที่ติดอยู่ในโคลน หรือเมื่อต้องเสียตุ๊กตาตัวโปรดไปจะอย่างไร

ที่มา : <http://ichef.bbci.co.uk/images/ic/1920x1080/p0282g5m.jpg>

วิล เบรตัน หนึ่งในผู้ผลิตรายการเล่าว่า เนื้อหารายการส่วนใหญ่จะเน้นไปที่กิจกรรมที่เด็กๆ สายตาเลือนรางสามารถทำได้เหมือนเด็กทั่วไป รวมไปถึงการนำเสนอวิธีแก้ปัญหาด้วยตัวเอง จึงไม่ใช่เรื่องแปลกกว่าทำไมผู้ปกครองที่มีบุตรซึ่งมีปัญหาด้านการมองเห็นรู้สึกตื่นเต้นกับรายการนี้มากๆ บางคนเข้ามาเขียนในบล็อกรายการ แสดงความชื่นชม อย่างเช่น คุณแม่คนหนึ่ง ที่เข้ามาระบายความรู้สึกว่า “...รายการนี้ทำให้ลูกของเธอที่สายตาเลือนรางมีความสุขขึ้นมาก และทำให้ความรู้สึกว่าตัวเองแปลกแยกหรือแตกต่างจากคนอื่นในสังคมน้อยลง...”

สำหรับผู้ชมชาวไทยที่คาดหวังจะเห็นรายการดีๆ แบบ Melody เกิดขึ้นผ่านทีวีเมืองไทยบ้าง ตอนนี้ก็ถือว่าโอกาสมาถึงแล้วเพราะผู้คนกำลังตื่นตัวเรื่องทีวีดิจิทัล หากเรียกร้องกันเยอะๆ ไม่นานเจ้าของสถานีที่อยากเห็นรอยยิ้มของเด็กน้อยซึ่งยังด้อยโอกาสทางสังคมอาจหันมาผลิตรายการ หรือนำเข้ารายการแบบนี้บ้างก็เป็นได้

เรื่อง : ณัฐกรณ์ เหลืองพิพัฒน์
ภาพและข้อมูล : bbc.com

Do you still like us?

เจ้าหญิงฉบับ ‘คนพิการ’ ความงามในความไม่สมบูรณ์แบบ

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 5 กรกฎาคม 2557

เมื่อพูดถึง ‘เจ้าหญิง’ เรามักนึกถึงความงามแบบสมบูรณ์แบบ **อเล็กซานดร พาล์มโบ** ศิลปินแนวเสียดสีสังคมชาวอิตาลีจึงต้องการแหวกกฎเกณฑ์ของความงามเหล่านั้น และส่งสัญญาณให้โลกรู้ว่าแท้จริงแล้วความงามมีหลายรูปแบบและไม่ต้องสมบูรณ์แบบก็งามได้

อเล็กซานดรเคยวาดภาพล้อเลียนคนดังไว้มากมาย รวมถึงการนำการ์ตูนดังอย่างซิมป์สัน มาทำเป็นภาพล้อเลียนสังคม มาคราวนี้อเล็กซานดรจับบรรดาเจ้าหญิงชื่อดังในการ์ตูนดิสนีย์ ทั้งสโนว์ไวท์ ชินเดอร์เรลา เจ้าหญิงอโรราจากเรื่องเจ้าหญิงนิทรา เจ้ากนน้อยแอเรียลจาก Little Mermaid จัสมินจากเรื่องอลาติน ฯลฯ มาดัดแปลงให้กลายเป็น ‘เจ้าหญิงพิการ’ ที่ยังคงมีความสุข และมีความงามเฉพาะตัว แม้ร่างกายของพวกเธอจะไม่ได้เป็นไปตามแบบฉบับความงามอย่างที่เปี่ยมมา ซึ่งภาพเหล่านี้สร้างเสียงฮือฮาอย่างมากในโลกออนไลน์ ทั้งยังได้รับความสนใจจากสื่อต่างๆ ทั้งใน อเมริกา แคนาดาและอังกฤษ

...แต่ไม่ว่าดิสนีย์ ผู้สร้างต้นฉบับความงามสมบูรณ์แบบจะยินดีกับเรื่องนี้ด้วยหรือไม่

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็นที่ศิลปินโรมันสนใจแม้แต่น้อย เพราะเขาตั้งใจสร้างงานศิลปะเหล่านี้เพื่อเป็นกำลังใจให้กับเด็กๆ ที่มีความบกพร่องทางร่างกายและต้องเผชิญกับการดูถูกหรือการกีดกันจากสังคมเหมือนที่เขาเคยได้รับมากกว่าการมีชื่อเสียงหรือได้รับการยอมรับจากสังคม

เมื่อเล็กเซนโตรต้องสูญเสียขาทั้งสองข้างจากการผ่าตัดรักษาโรคมะเร็งและทำให้ต้องกลายเป็นคนไร้ความสามารถในสายตาของใครๆ แต่มันก็ทำให้เขาเข้าใจหัวอกคนพิการและคนที่ถูกกีดกันทางสังคมเป็นอย่างดีและการนั่งรถเข็นก็ไม่ได้ทำให้ความคิด ความสามารถในการสร้างสรรค์งานของเขาตกลงไปแม้แต่น้อย ศิลปินดีสตัต์แดกผู้นี้จึงไม่ยากให้คนอื่นโดยเฉพาะเด็กๆ ต้องตกเป็นเหยื่อจากการตัดสินของสังคมเหมือนกับเขา เขาเลยพยายามสร้างงานที่ให้มุมมองใหม่ๆ แก่สังคม เพราะเขามองว่าสิ่งที่สำคัญมากกว่าสิ่งที่ขาดหายไป คือการดำเนินชีวิตที่มีอยู่ให้ได้อย่างมีความสุข

เพราะหากสังเกตดีๆ จะพบว่ารอยยิ้มพิมพ์ใจในแบบฉบับของเหล่าเจ้าหญิงยังคงอยู่กับ สโนว์ไวท์ที่ต้องนั่งรถเข็น ซิลเดอร์เดรล่าที่ไม่มีแขนหรือโพทาคอนทัสที่ขาขาดหายไป นั่นคือความตั้งใจของอเล็กเซนดอร์ที่ต้องการสื่อกับสังคมว่าความพิการไม่ได้เปลี่ยนแปลงตัวเราหรือขโมยความสุขของคนเราไปได้ซึ่งเด็กๆ ที่มีความบกพร่องทางร่างกายคงถูกใจไม่น้อยเมื่อได้เห็นตัวการ์ตูนที่พวกเขารักมีบางสิ่งทีสอดคล้องกับพวกเขา

ส่วนผู้ใหญ่ที่มีปัญหาด้านการรับรู้ ก็จะได้เรียนรู้ว่า ผู้คนบนโลกใบนี้มีความหลากหลาย เพราะแม้แต่ต้นแบบความสมบูรณ์แบบอย่างเจ้าหญิงยังมีวันที่ไม่สมบูรณ์แบบได้แล่นบนประสาอะไรรักกับชีวิตจริง ดังนั้นอย่ามัวแต่ไล่ตามความงามที่ถูกกำหนดด้วยสังคมกันอยู่เลย...มาสร้างความสุขกับสิ่งที่ตัวเองมีจะดีกว่า

CinemAbility

เรื่องเล่า...

ความพิการบนแผ่นฟิล์ม

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 23 สิงหาคม 2557

เจนนี่ โกลด์ เป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่เกิดมาพร้อมกับโรคแขนขาสิบซึ่งทำให้ต้องนั่งรถเข็นตั้งแต่เด็ก แต่โชคดียี่เธอไม่เคยถูกดูถูกเหยียดหยามจากสังคมรอบตัวเธอ หรือแม้แต่เพื่อนๆ ในโรงเรียนก็ไม่ได้ล้อเลียนหรือมองเธอเป็นตัวตลกเลยสักนิด ตรงกันข้ามพวกเขากลับทำให้เธอกลายเป็นคนพิเศษเพราะทุกคนต่างแย่งกันมาเซ็นรถให้เธอ เจนนี่จึงไม่เคยรู้สึกว่ามันคือปมด้อยในชีวิต

แต่เมื่อเจนนี่เข้าสู่วัยรุ่น ทศนคติต่างๆ ก็เริ่มเปลี่ยนไปเพราะขณะที่เพื่อนๆ ส่วนใหญ่ออกไปหัดขับรถ เธอกลับต้องนั่งเฝ้าอยู่ที่บ้าน เพื่อนๆ บอกว่าเธอขับรถไม่ได้ และแม้แต่ตัวเธอเองก็เกือบจะเชื่อเช่นนั้น จนกระทั่งวันที่เธอได้ดูรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งซึ่งนำเสนอชีวิตของเจนนี่ เอียร์เรคสัน ทาตะ นักเขียน นักจัดรายการวิทยุ นักพูดและผู้ก่อตั้งมูลนิธิเจนนี่แอนด์เฟรนด์ซึ่งได้รับอุบัติเหตุจากการกระโดดน้ำตอนอายุ 17 ปี ทำให้เป็นอัมพาตตั้งแต่คอลงไปจนถึงปลายเท้า ในรายการนั้นนำเสนอภาพของเจนนี่ที่ทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวันได้ไม่ต่างจากคนที่ไม่พิการ รวมถึงการขับรถ! เจนนี่เลยบอกกับตัวเองว่า ถ้าเจนนี่ทำได้ เธอก็ทำได้เหมือนกัน ซึ่งไม่เฉพาะการไปหัดขับรถจนสอบใบขับขี่ผ่าน แต่ยังรวมไปถึงการเลือกที่จะก้าวสู่เส้นทางการทำหนังและรายการโทรทัศน์ด้วย

สิ่งที่ตอกย้ำให้เจนนี่ยิ่งรักวงการภาพยนตร์ คือการปรากฏตัวของ เจอร์รี่ เลวิส นักแสดงตลกขวัญใจเธอ ผู้ผันตัวเองมาเป็นผู้กำกับหนังและคนเขียนบทในงานประจำปีในไมอามีที่จัดขึ้นให้ผู้ป่วยที่เป็นโรคกล้ามเนื้อลีบ เขาเป็นตัวตลกตัวดีในงานครั้งนั้น และในเวลาต่อมาได้กลายมาเป็นคนเบิกทางในวงการผู้กำกับของเจนนี่ เพราะเขาเป็นหนึ่งใน 3 ของสมาชิกที่เซ็นชื่อรับรองให้เธอเข้ามาอยู่ในสมาคมผู้กำกับภาพยนตร์ของสหรัฐอเมริกา

โดยทั่วไปเส้นทางของผู้เขียนบทและผู้กำกับหนังในฮอลลีวูดมักเริ่มด้วยการเป็นเด็กยกของ ยกไฟ หรือเป็นผู้ช่วยในกองถ่ายซึ่งมักเป็นงานที่ใช้แรงกายเป็นหลัก แต่สำหรับคนที่เดินเหินไม่ได้ อย่างเจนี่ เธอเลยจำต้องเลือกทางอีกเส้นที่หินกว่า นั่นคือ การเขียนบทและกำกับหนังที่ตัวเองเขียน รวมถึงการหาเงินทำหนังด้วยตัวเอง แม้เส้นทางที่เธอเลือกจะไม่ง่าย เพราะนอกจากเรื่องความสามารถที่ต้องพิสูจน์กันยาวๆ แล้ว ภาพของผู้กำกับหญิงก็เป็นกระดุกขึ้นใหญ่บนถนนสายนี้อยู่แล้ว ยิ่งเธอเป็นผู้หญิงที่ต้องนั่งรถเข็นลั่นด้วยแล้วยิ่งทำให้ทางของเธอมันยิ่งยากเข้าไปใหญ่ แต่ในที่สุด เจนี่ก็พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นว่าไม่มีสิ่งใดหยุดเธอได้ แถมยังทำได้ดังได้รับการยอมรับในฐานะผู้กำกับ และคนเขียนบทภาพยนตร์ฝีมือดีคนหนึ่งในวงการฮอลลีวูด

กว่า 10 ปีที่เธอโลดเล่นในวงการ เธอกำกับและเขียนบทหนังมาแล้วนับไม่ถ้วน แต่เรื่องหนึ่งที่เธอรู้ว่าเธออยากทำและคงไม่มีใครเข้าใจได้ดีไปกว่าเธอ นั่นก็คือเรื่องความพิการ เธอจึงเลือกที่จะนำเรื่องความพิการในวงการภาพยนตร์มาถ่ายทอด ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องใหม่แล้ว ยังเหมือนเป็นการตบหน้าวงการฮอลลีวูดเบาๆ เพราะหนังเรื่องนี้จะทำให้รู้ว่าแท้จริงแล้ว วงการหนังนี้แหละ คือที่ถ่ายทอดภาพของผู้พิการให้บิดเบี้ยวไปจากความเป็นจริง

หนังสือเรื่องนี้มีชื่อว่า ‘CinemAbility’ ถ่ายทำด้วยกล้องเล็กๆ เพียงตัวเดียว แฉมยังไม่มียานทุนหนุนหลัง แต่ความน่าสนใจของสารคดีอยู่ที่มันได้บันทึก ‘ภาพความพิการ’ ในวงการฮอลลีวูดแบบทุกซอกทุกมุม ตั้งแต่ยุคอดีต อย่างหนังเจียบของชาร์ลี แชปลิน หรือหนังวิทยาศาสตร์ที่มีตัวเองเป็นคนตาบอดและสร้างตัวประหลาดอย่างแฟรงเกนสไตน์ มาจนถึงยุคปัจจุบัน เช่น ภาพยนตร์เรื่อง X-Men

เจนนีใช้เวลามากกว่า 9 ปีตะลุยไปตามกองถ่ายภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ต่างๆ เพื่อพูดคุยกับผู้สร้างและนักแสดง รวมไปถึงการค้นคว้าหาข้อมูลประวัติศาสตร์อย่างละเอียดเพื่อให้เข้าใจภาพของความพิการในแต่ละยุคว่าเป็นเช่นไร ซึ่งภาพที่เธอพบก็คือ ในยุคแรกๆ ภาพยนตร์มักจะตีภาพคนพิการเป็นผู้ชายเจ้าปัญหา อารมณ์แปรปรวน ชีพหลุดพัง พอถึงยุคต่อมาคนพิการก็กลายร่างเป็นมนุษย์ที่น่าสงสาร ทำอะไรเองไม่ได้ หรือไม่ก็ถูกสังคมบีบคั้นอยู่ตลอดเวลา พุดง่าย ๆ คือเป็นตัวเรียกน้ำตาประจำเรื่อง แต่ก็มียุคหลายเรื่องที่น่าเสนอภาพแบบสุดซึ้ง โดยวางบทบาทให้คนพิการเป็นพวกสติเฟื่องที่คิดค้นหรือสร้างอะไรประหลาดๆ เกินความเป็นจริง ส่วนในยุคปัจจุบันมีการนำเสนอคนพิการที่หลากหลายและมีมิติที่ซับซ้อนและสะท้อนภาพความเป็นจริงมากขึ้น เช่น ภาพยนตร์เรื่อง Ray ซึ่งเล่าเรื่องราวจริงๆ ของนักเปียโนตาบอดที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงในวงการเพลง หรือเรื่อง Forrest Gump ซึ่งสะท้อนว่าถึงจะมีปัญหาเรื่องสติปัญญาแต่ก็ไต่เต้าจะไร้ศักยภาพ และยังมีฉากเด็ดๆ ประโยคโดนๆ จากหนังอีกหลายเรื่อง ซึ่งเจนนีหวังจะให้หนังเรื่องนี้ไปกระตุ้นต่อมความคิดของผู้ชมและผู้สร้างสื่อทั้งหลายว่า สิ่งที่เราเขาได้รับชมหรือกำลังถ่ายทอดออกไปนั้น คือ ความจริงทั้งหมดของสังคมหรือไม่

แม้หนังเรื่องนี้จะฉายอยู่ในวงจำกัด เพราะยังไม่ได้รับการเซ็นสัญญาจัดจำหน่ายจากค่ายหนังใดๆ ด้วยข้ออ้างที่ว่า ‘หนังไม่แมส ไม่เจาะกลุ่มตลาด’ แต่หนังกลับรับคำชื่นชมอย่างล้นหลามจากสื่อต่างๆ รวมไปถึงสื่อยักษ์ใหญ่อย่าง Los Angeles Times ที่เทียบว่าหนังเรื่องนี้เหมือนการทำสารคดีเรื่องเกี่ยวกับเกย์ เพราะก่อนหน้านั้นเกย์เคยเป็นกลุ่มคนในชีวิตจริงที่ไม่ได้รับการยอมรับและไม่ค่อยมีการพูดถึง แต่เมื่อมีหนังถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับเกย์และกลุ่มรักร่วมเพศมากขึ้นก็ทำให้คนในสังคมรู้จัก เข้าใจและยอมรับ จนในที่สุดเริ่มมีตัวตนและบทบาทในสังคม แต่สิ่งที่ต่างกันคือหนังเรื่องนี้ไม่ได้รับการสนับสนุนจากชุมชนหรือองค์กรระดับชาติที่เกี่ยวข้องกับคนพิการเหมือนหนังเกี่ยวกับเกย์หรือเพศที่สามที่ออกฉายแล้วได้รับการสนับสนุนและพูดถึงอย่างล้นหลาม นั่นอาจเป็นเพราะว่าคนพิการเองก็ไม่ได้ตื่นตัวในสิทธิและสภาพของตนเท่าที่ควร หรือไม่ตัวหนังเองยังเข้าไม่ถึงคนพิการกลุ่มต่างๆ ทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังไม่เห็นความสำคัญกับสิ่งที่เธอทำ แต่เงินนี้ก็ไม่เคยย่อท้อ เธอพยายามนำหนังออกสื่ออื่นๆ ให้มากเพื่อให้คนรับรู้ให้มากที่สุด ซึ่งหากใครสนใจและต้องการสนับสนุนผลงานแบบนี้ก็ทำได้ง่ายๆ ด้วยการเข้าไปดูตัวอย่างหนังในเว็บไซต์ www.cinemability.com และคลิกร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการณรงค์ หรือเข้าไปกดไลค์ CinemAbility ใน Facebook แล้วแชร์ต่อไปให้เพื่อนๆ

ที่มา : <http://blogs.kcrw.com/whichwayla/wp-content/uploads/2013/11/86AA-07.jpeg>

หนังเรื่องนี้จึงไม่ได้เป็นเพียงการต่อสู้ของผู้สร้างหนังคนหนึ่งแต่มันเหมือนการต่อสู้ของโลกของความสมบูรณ์แบบที่ทุกอย่างสร้างได้อย่างฮอลลีวูดกับโลกของความเป็นจริงที่ยังมีความหลากหลายและความไม่สมบูรณ์แบบ ซึ่งจะเป็นการเปิดประตูให้ผู้กำกับ คนเขียนบทหรือนักแสดงพิการมากขึ้นหรือไม่หรือจะส่งผลให้หนังถ่ายทอดเรื่องราวของคนพิการต่างไปหรือไม่ ไม่มีใครบอกได้ แต่มันก็สะท้อนให้เห็นว่ายังมีคนพิการอย่างน้อยๆ อีกหนึ่งคนในหลายล้านคนที่พยายามสร้างชีวิตและพื้นที่ยืนในสังคมให้กับตนเองและพยายามอย่างยิ่งในการสร้างความเท่าเทียมในสังคม

เรื่อง : ณัฐกรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : Newmobility.com และ Cinemability.com

Fingerspitzengefühl

Die Skulpturen-Skulpturen des Meißner hat den ersten JAHRE DER KUNST erfunden. Die ersten Jahre
Nicht das Meißner. Die Skulpturen-Skulpturen hat den ersten JAHRE DER KUNST erfunden. Die ersten Jahre
Nicht das Meißner. Die Skulpturen-Skulpturen hat den ersten JAHRE DER KUNST erfunden. Die ersten Jahre

nur ist das die Skulpturen-Skulpturen des Meißner hat den ersten JAHRE DER KUNST erfunden. Die ersten Jahre
Nicht das Meißner. Die Skulpturen-Skulpturen hat den ersten JAHRE DER KUNST erfunden. Die ersten Jahre
Nicht das Meißner. Die Skulpturen-Skulpturen hat den ersten JAHRE DER KUNST erfunden. Die ersten Jahre

ที่มา : <http://tactilemindbook.com/>

มองไม่เห็น...ก็ “สยิว” ได้

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 6 กันยายน 2557

เรื่องซี้กซี้มนั้นไม่เข้าใครออกใครจริงๆ ไม่ว่าจะคนเพศไหน ชาตินี้ไหน ร่างกายจะครบถ้วนสมบูรณ์หรือบกพร่องก็ต่างมีความต้องการทางเพศกันทั้งนั้น และมีกลุ่มคนมากมายที่พยายามผลิตสื่อเพื่อตอบสนองรสนิยม หรือความต้องการนั้นๆ ด้วย อย่างคนตาบอดเอง ก็มีคนที่ทำหนังสือโป๊และเว็บโป๊ขึ้นเพื่อคนกลุ่มนี้โดยเฉพาะ

หนังสือที่ผลิตออกมาเล่มแรกมีชื่อว่า **Tactile Mind** และมีภาคต่อที่ชื่อว่า Tactile Atelier ซึ่งทั้งสองเล่มสร้างสรรค์โดยช่างภาพชาวแคนาดานาม **‘ลิซ่า เมอร์ฟี’** หนังสือที่สร้างขึ้นเป็นแผ่นพลาสติกที่มีภาพนูนต่ำซึ่งขึ้นรูปด้วยความร้อนพร้อมอักษรเบรลล์บรรยายใต้ภาพร้อยรวมกันไว้ด้วยห่วงกระดูกงูเพื่อความสะดวกในการอ่านที่ละภาพ หรือใครชอบและต้องการซื้อภาพใดภาพหนึ่งเก็บไว้ก็สามารถทำได้ เพราะเขาแบ่งขายเป็นภาพเดี่ยวๆ ด้วย สนราคาเล่มแรกภาพรวมทั้งหมด 17 ภาพ ราคาประมาณเจ็ดพันบาท ส่วนภาคต่อมี 4 ภาพยังไม่บอกราคา

ที่มา : <http://i.cnn.turk.com/ps/cnntrk/100/1200x630/527c42ff992df105c86928d3.jpg>

แม้หลายคนเห็นราคาแล้วก็ขอยอมแพ้ แต่ที่ตั้งราคาค่อนข้างสูงเพราะกว่าจะได้ภาพแต่ละภาพนั้นใช้เวลาไม่ต่ำกว่า 2 วัน กระบวนการสร้างสรรค์หนังสือนี้เริ่มจากการออกแบบภาพที่ต้องการ เพื่อนำไปขึ้นรูปจากแผ่นพลาสติกและตกแต่งภาพให้เนียน! เมื่อภาพแห้งก็จะนำไปติดลงบนแผ่นพลาสติกแผ่นเรียบอีกแผ่นที่ทำเหมือนหน้ากระดาษแล้วจึงพิมพ์คำบรรยายที่เป็นอักษรเบรลล์ลงไป หลังจากนั้นก็นำมารวมเล่ม

ซึ่งแรงบันดาลใจในการจัดทำหนังสือลักษณะนี้ก็เพราะเรามองว่าคนส่วนใหญ่ลืมคิดว่าคุณตาบอด หรือคนที่มีความบกพร่องทางร่างกายก็มีความสนใจเรื่องเพศและความต้องการ ไม่ต่างจากคนอื่น ๆ และภาพที่เราทำขึ้นก็เป็นทั้งงานศิลปะที่แสดงถึงความงามของสรีระผู้หญิงและผู้หญิงในอิริยาบถต่างๆ แต่มีข้อแม้ว่า มาว่าลิขสิทธิ์จะหนังสือเล่มต่อไปเป็นภาพผู้ชาย-หญิงด้วย คงต้องรอดติดตามกันต่อไป

BLIND MAN'S BUFF

Tactile Minds has been touted as blind porn the world over, but this curious book of three-dimensional naked people actually started off as a sex education aid for a group of students in Canada. 'The kids at school don't have the images for sex ed, so they can be behind in terms of sexuality,' says former waitress Lisa Murphy. 'I thought this would make a good project and when I showed it to people who were vision-impaired and blind, they thought it was the craziest, wackiest idea!' Indeed not only do the 17 cardboard figures boast detailed privates and nipples, they all appear to be wearing fetishwear! 'Oh, I love masks,' explains Lisa. 'They protect my friends' anonymity and, for the blind reader, are more interesting to touch than a human head.' Sadly these cardboard characters won't be making an appearance at our schools any time soon. 'Each book costs a hundred pounds as each of the 17 pictures takes me 50 hours to create,' says Lisa. **Foreplay**, however is raising money to get a copy of the book for the Outsiders charity. For more information visit <http://tactilemindbook.com>.

ที่มา : <http://tactilemindbook.com/wp-content/uploads/2010/06/UKFORUM2.jpg>

แม้จะไม่รู้ว่าหนังสือดังกล่าวจะสร้างความตื่นเต้นและเร้าอารมณ์คนตาบอดมากน้อยสักแค่ไหน แต่อย่างน้อยที่สุด ความคิดของคนสร้างสรรค์งานทั้งสองชิ้นนี้ก็ทำให้คนในสังคมได้ตระหนักกันเพิ่มอีกนิดว่า แม้คนเราจะมีลักษณะทางกายภาพที่แตกต่างกัน แต่คนเราทุกคนล้วนมีความคิด ความรู้สึก และความเป็นคนเหมือนกัน

เรื่อง : ณัฐกรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : Tactilemindbook.com และ Pornfortheblind.org

‘แม็กซ์ คาราดอยช์’

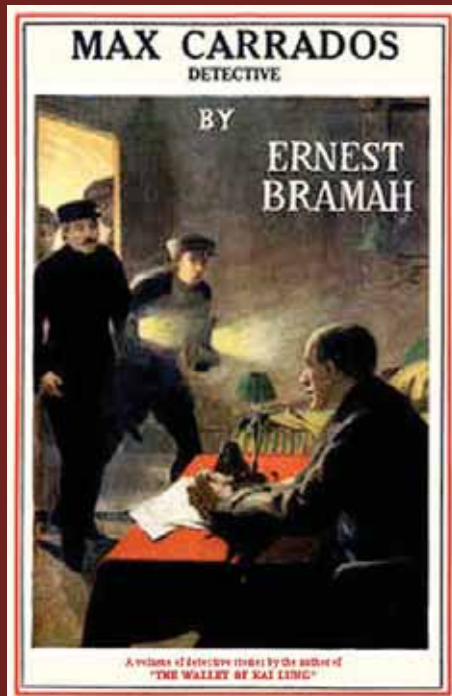
นักสืบตาบอดผู้เปิดทางการวรรณกรรม

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 29 กันยายน 2557

‘แม็กซ์ คาราดอยช์’ เป็นตัวละครในหนังสือแนวสืบสวนสอบสวนที่เขียนโดยนักเขียนชาวอังกฤษนาม ‘เออร์เนส บรามาร์’ หนังสือชุดนี้ออกมาในช่วงปี 1914 ช่วงเวลาเดียวกับ ‘เชอร์ล็อก โฮล์มส์’ แม้ในปัจจุบัน ชื่อของ ‘แม็กซ์ คาราดอยช์’ อาจไม่ได้ติดหูเหมือนเชอร์ล็อก โฮล์มส์ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ ‘แม็กซ์ คาราดอยช์’ เป็นตัวละครที่พิเศษสุดอยู่เสมอก็คือ เขาเป็นนักสืบตาบอดคนแรกในวงการวรรณกรรม

เออร์เนสต์ตั้งใจสร้างสรรค์ตัวละครนี้เพื่อยกย่องและชื่นชมความสำเร็จของคนตาบอดในยุคนั้น ไม่ว่าจะเป็น ‘นิโคลัส เซาต์เดอร์สัน’ ศาสตราจารย์ด้านคณิตศาสตร์ประจำมหาวิทยาลัยแคมบริดจ์ ‘จอห์น เมทคาลฟ’ หรือที่รู้จักกันในนาม แจ็ค ชายตาบอดแห่งเมืองนาเรสโบโรห์ ผู้เป็นนักสำรวจเส้นทางและวิศวกรโยธาสร้างถนนกว่า 290 กิโลเมตรทางตอนเหนือของอังกฤษ ‘เฮเลน อตัมส์ เคลเลอร์’ คนหูหนวกและตาบอดคนแรกที่เรียนจบปริญญาตรี และเป็นทั้งนักเขียน อาจารย์และนักเคลื่อนไหวทางการเมือง หรือ ‘จอห์น ฟิลดิง’ ผู้พิพากษาชาวอังกฤษผู้มีชื่อเสียงและผู้ร่วมก่อตั้งกองกำลังตำรวจของลอนดอนซึ่งตัวเขาเองสามารถแยกแยะเสียงของผู้ต้องหาและผู้ร่วมได้ส่วนคดีซึ่งมีมากกว่า 3,000 เสียงได้อย่างชัดเจน และนั่นน่าจะเป็นหนึ่งในคุณสมบัติหรือความสามารถพิเศษที่เออร์เนสต์นำมาจากขวัญใจของเขาทั้งหลายเพื่อรังสรรค์เป็นลักษณะของ ‘แม็กซ์ คาราดอยช์’

เพราะแค่เพียงแค่เปิดเรื่องมาเออร์เนสก็ทำให้ผู้อ่านรู้ว่าแม็กซ์ไม่ธรรมดาตรงที่เขาสามารถจดจำเสียงเพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบกันถึง 30 ปี อย่าง คาร์ลีย์ นักสืบเอกชนซึ่งต่อมากลายเป็นคู่หูร่วมงานกับเขาได้ในทันทีที่ได้พูดคุยกัน นอกจากนี้เขายังสามารถอ่านหนังสือโดยใช้มือสัมผัสความรู้สึกของหมึกพิมพ์ และพิมพ์ติดได้อย่างคล่องแคล่วจนคนตาดี ๆ ยังต้องอาย ในหนังสือวางให้แม็กซ์เป็นหนึ่งในนักสะสมเหรียญตัวงและมีความชำนาญในด้านการตรวจสอบการปลอมแปลงเอกสารและเหรียญต่างๆ เพียงใช้นิ้วสัมผัสและนั่นก็กลายมาเป็นจุดแข็งของเขาและเป็นสิ่งที่เขาใช้คลี่คลายปมต่างๆ

ตามเนื้อเรื่อง แม็กซ์ไม่ได้ตาบอดแต่กำเนิด เขาได้รับอุบัติเหตุระหว่างการขี่ม้า และติดเชื่อจากการรักษาจนตาบอด และนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็ฝึกทุกประสาทสัมผัสที่มีอยู่ไม่ว่าจะเป็นการใช้หูฟังเสียงความเคลื่อนไหว จังหวะการเดินของคน เสียงเคลื่อนไหวของรถ ของสัตว์ การพูดคุยของบุคคลต่างๆ หรือแม้แต่เสียงหยดน้ำก็ไม่สามารถเล็ดรอดโสตประสาทชั้นเยี่ยมของเขาไปได้ นอกจากนี้แม็กซ์ยังเรียนรู้ที่จะใช้จมูกแยกแยะกลิ่นต่างๆ และประสาทสัมผัสของมือและผิวหนังของร่างกายที่สามารถบ่งบอกสภาพอากาศ บรรยากาศ หรือแม้แต่ลมที่พัดผ่านไป และทักษะทั้งหมดที่เขาเป็นคือผลของการฝึกฝนมาเป็นเวลาถึง 12 ปี ตั้งแต่วันที่เขาไม่สามารถใช้ประสาทการมองเห็นได้

หนังสือเรื่องนี้ถือเป็นการพลิกความคิด ความเชื่อของผู้อ่านวรรณกรรมที่มักคิดว่า ตัวละครเอกต้องสมบูรณ์แบบ ยิ่งเป็นตัวละครที่เป็นนักสืบซึ่งมักต้องใช้สายตาในการจับสังเกต เก็บรายละเอียด และมักไขคดีได้ด้วยหลักฐานที่เห็นด้วยตาด้วยแล้ว การให้ตัวละครเอกเป็นคนตาบอด จึงไม่เพียงแต่เป็นความท้าทายของผู้เขียน แต่ยังเป็นความท้าทายความเชื่อของผู้อ่านอย่างยิ่ง และเนื่องจากแม็กซ์มักเลือกอธิบายการแก้ไขคดีด้วยการรับรู้ผ่านประสาทส่วนต่างๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการมองเห็น แต่กลับสามารถบรรยายออกมาเป็นภาพต่างๆ ซึ่งมักเป็นจริงดังที่เขาว่าจึงยิ่งทำให้ การไขคดีของเขาเป็นที่กล่าวถึงในแวดวงวรรณกรรมเป็นอย่างมาก ทั้งยังได้รับความนิยมในกลุ่ม ผู้อ่านไม่แพ้เซอร์ลอร์ด โฮล์ม และมิผู้สร้างหนังสือหรือเขียนหนังสือในยุคต่อๆ มานำตัวละครตัวนี้มา เป็นต้นแบบในการสร้างสรรค์งานด้วย ตัวอย่างเช่น แม็ทท์ เมอร์ด็อก เด็กหนุ่มกำพร้าที่ถูก สارقัมมันตภาพรังสีทำให้เขาตาบอดแต่ประสาทส่วนอื่นที่ยังเหลือกลับฉับไวขึ้นกว่าเดิม และ กลายมาเป็นทนายความในตอนกลางวันและเป็นผู้ตระเวนปราบเหล่าร้ายในยามค่ำคืน ค่ำคืน ในนาม แดร์เดวิลก็เชื่อว่าได้รับแรงบันดาลใจจากแม็กซ์ คาราดอยซ์

ตัวละครอย่าง ‘แม็กซ์ คาราดอยซ์’ จึงไม่เพียงแต่เป็นการสร้างสรรค์ทางวรรณกรรม แต่ยังเป็น การสร้างความคิด ความเชื่อใหม่ๆ ในสังคม เพราะทำให้คนในสังคมเลิกมองคนตาบอดหรือ

ผู้พิการในมุมมองใหม่ จากที่เคยมองว่าเป็น กลุ่มคนที่น่าสงสาร น่าสังเวช ไม่มีความรู้ ไม่มี ความสามารถใดๆ กลายเป็นผู้ไขคดียากๆ ได้นับไม่ถ้วน แถมไขคดีได้อย่างเฉียบขาดอีกด้วย และเมื่อความคิดความเชื่อของผู้คนเริ่มปรับ ก็จะทำให้การแสดงออกต่อเพื่อร่วมโลกที่มี ความแตกต่างทางร่างกายหรือแม้แต่ทางจิตใจ สามารถปรับให้มันดีขึ้นและเท่าเทียมกันมากขึ้น ได้ด้วยเช่นกัน

‘แม็กซ์ คาราดอยซ์’ จึงไม่เพียงแค่ เพียงหนังสืออ่านสนุก แต่ยังทำให้ผู้อ่านได้กลับมา ทบทวนความเชื่อของตัวเองและสิ่งที่สังคม ตอกย้ำว่าความขาด ความบกพร่องคือสิ่งผิด ปกตินั้น แท้จริงแล้วมันก็คือสิ่งปกติที่สุดของ มนุษย์ทุกคน เพราะในโลกนี้ไม่มีใครสมบูรณ์ แบบ สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่ว่าเรา ‘ขาด’ อะไร แต่อยู่ที่ว่าเรา ‘มี’ อะไร และจะพัฒนาอย่างไร ต่างหาก

‘The Specials’ เรื่องราวของคนธรรมดาที่ไม่ธรรมดา

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 29 ตุลาคม 2557

“คนที่มีความต่างทางร่างกายและสติปัญญาที่ไม่ได้หมายความว่า
คนคนนั้นจะไม่สามารถใช้ชีวิตในสังคมอย่างคนทั่วไปได้”

นั่นคือสิ่งที่ **เคที ลีค** ผู้กำกับซีรีส์เรื่อง ‘The specials’ ต้องการบอกกับสังคมโลก

ซีรีส์กึ่งสารคดีสัญชาติอังกฤษเรื่องนี้ถ่ายทอดชีวิตจริงของหนุ่มสาว 5 คน ที่มาอยู่ด้วยกัน
ในบ้านหลังหนึ่งในเมืองไอร์แลนด์ ประเทศสหราชอาณาจักร ด้วยสโลแกนที่ว่า **‘นี่คือโลกของเรา
และเราอยากแชร์มันกับคุณ’**

สิ่งที่ผู้ชมจะได้เห็นจากซีรีส์เรื่องนี้คือ ชีวิตของวัยรุ่นทั้ง 5 คน ประกอบไปด้วย **‘เมแกน’**
สาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้ม วัย 19 ปี ผู้มีความสามารถในการขี่ม้าระดับเข้าแข่งขันกีฬาโอลิมปิก **‘เลวิส’**
หนุ่มช่างพูดสุดรัว แต่กลับไม่มีความโรแมนติกเลยสักนิด **‘ฮิลลี’** สาวอวบวัย 20 ปี ผู้ชื่นชอบ
การร้องเพลงมากถึงมากที่สุด **‘ลูซี่’** สาววัย 23 ปี เพียงเดียวในบ้านที่มีงานประจำขณะที่คนอื่นๆ
ยังเรียนหนังสืออยู่ และ **‘แซม’** เพลย์บอยร่างท้วมวัย 19 ปี หนุ่มสุดแสบผู้สร้างสีสันและเสียง
หัวเราะประจำบ้าน

เลwis ฮิลลี่ ลูซี่ และแซมเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก และด้วยความต้องการออกมาลองใช้ชีวิตด้วยเรียนด้วยตนเอง พวกเขาจึงเลือกที่จะมาอาศัยอยู่ร่วมกันโดยมีพ่อและแม่ของฮิลลี่ ซึ่งเป็นเจ้าของบริษัทที่มีชื่อว่า **Small Opportunities** (บริษัทให้การช่วยเหลือผู้ใหญ่ที่มีพัฒนาการการเรียนรู้ผิดปกติให้สามารถอยู่ด้วยตัวเองได้) เป็นผู้สนับสนุนหลักในจัดหาบ้านและการถ่ายทำซีรีส์เรื่องนี้ เรื่องราวเริ่มขึ้นตรงที่เมแกนแฟนสาวของเลwisจะเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ของบ้าน เพราะความน่ารักของเมแกนดันไปโดนใจหนุ่มเจ้าคารมอย่างแซมด้วยเช่นกัน แซมเองแม้จะเพิ่งสลัดรักจากลูซี่และแสดงตัวหวานแสนหึงบ่เมแกนอย่างออกหน้าออกตา แต่ก็ยังแอบหวงก้างลูซี่อยู่เล็กๆ เมื่อเธอเริ่มปลุกต้นรักใหม่กับนิค หนุ่มที่เธอรู้จักจากที่ทำงาน ส่วนฮิลลี่ สาวโสดหนึ่งเดียวในบ้านก็มีเรื่องดราม่าทั้งจากเรื่องความรักและครอบครัวของเธอมาให้เพื่อนๆ ในบ้านช่วยแก้ปัญหาอยู่บ่อยๆ

Sam
Age 22
College student

ถ้าดูเผินๆ เรื่องรันทวยทั้งหมดนี้ก็คงไม่ต่างจากชีวิตรักของวัยรุ่นทั่วไปมากนัก แต่สิ่งที่ทำให้ The specials แตกต่างและน่าสนใจกว่าเรียลลิตี้เรื่องอื่นๆ ก็ตรงที่ตัวละครทั้งหมดนี้ต่างมีปัญหาด้านพัฒนาการทางสมองและการเรียนรู้โดยฮิลลี ลูซี่ แซม และเมแกน เป็น ‘ดาวนซินโดรม’ เหมือนกัน ขณะที่เลwis เป็น ‘วิลเลียมซินโดรม’ หรืออาการของคนที่มีพัฒนาการทางภาษาล่าช้า อ่านหนังสือไม่ได้ มีปัญหาหัวใจหลอดเลือด แต่ขณะเดียวกันก็จะมีควมร่าเริงมากกว่าปกติ และเข้ากับคนแปลกหน้าได้ง่ายสุดๆ

Hilly
Age 20
College Student

โจทย์สำคัญของซีรียี่เรื่องนี้คือการเปิดโลกของคนที่มีพัฒนาการทางสมองผิดปกติ ให้สังคมได้ทำความรู้จักและเรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน แม่ของฮิลลี่เป็นตัวอย่างหนึ่งของผู้ปกครองยุคใหม่ที่เข้าใจว่า ลูกพิการนั้นไม่สามารถจะอยู่ในอ้อมอกของเธอได้ตลอดไป เธอจึงยอมให้ลูกออกมาใช้ชีวิตกับเพื่อนๆ เพื่อจะได้เรียนรู้การใช้ชีวิตของคนทั่วไป และอีกมุมหนึ่งเธอก็ต้องการให้สังคมตระหนักว่า คนกลุ่มนี้สามารถใช้ชีวิตและทำสิ่งต่างๆ ได้เหมือนคนที่มีร่างกายและพัฒนาการสมบูรณ์เกือบทุกประการ ตัวอย่างเช่น เลวิสที่ออกไปเล่นกระดานโต้คลื่นได้ แชมพูมที่บอกว่าตัวเองเป็นเสือผู้หญิงก็โชว์ลีลาจีบสาวในคลับให้เราเห็น การแสดงความรักของลูซี่กับแฟนหนุ่มที่อาจทำให้หลายๆ คนอิจฉา อาการรอกหักของฮิลลี่เพราะหนุ่มที่เธอสนใจไม่แม้แต่จะโทรกลับมาหาหรือแม้แต่การเก็บตัวเข้าแข่งขันกีฬาโอลิมปิกสำหรับคนที่ เป็นกลุ่มโรคดาวนซินโดของเมแกน รวมไปถึงช่วงเวลาที่คุณคนสนุกสนานสุดเหวี่ยงกับปาร์ตี้ในวันหยุดสุดสัปดาห์

ซีรียี่นี้เริ่มฉายครั้งแรกผ่านระบบออนไลน์ในปี 2009 (พ.ศ.2552) โดยฉายสัปดาห์ละ 1 ตอน ตอนละ 10 นาที และภาคแรกได้รับรางวัลซีรียี่เรียลลิตี้อยอดเยี่ยมประจำปี 2010 (พ.ศ.2553) จากเวที Webby award ซึ่งเป็นรางวัลที่มอบให้กับสิ่งต่างๆ ที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต ประหนึ่งรางวัลออสการ์ในโลกออนไลน์ แถมยังไปกวาดรางวัลในอังกฤษมาอีกหลายเวที

แต่เนื่องด้วยงบประมาณที่มีจำกัด แม้เสียงตอบรับจากผู้ชมจะดีแค่ไหนแต่เมื่อไม่มีเงินทุนในการทำหนังต่อ The specials ก็เกือบจะต้องปิดตัวลง แต่ทว่าความน่าสนใจและความแปลกใหม่ของเรียลลิตีเรื่องนี้ไปเข้าตา แครอล สเตราส์ ผู้อำนวยการสร้างซีรียี่ชื่อดังของสหรัฐอเมริกา อย่าง Game of throne และอดีตประธานกรรมการบริหาร HBO Television เข้าอย่างจัง

ด้วยความเป็นธรรมชาติของนักแสดง ความสนุกสนานในการใช้ชีวิต สายใยระหว่างสมาชิกทั้ง 5 การผูกเรื่องที่ชวนติดตาม และการเผยแผ่เรื่องราวของคนอีกกลุ่มในสังคมที่สังคมไม่เคยรับรู้ The specials เลยได้รับการติดต่อขอซื้อลิขสิทธิ์เพื่อนำไปฉายในเครือข่ายของโอปรา วินฟรีย์ เครือข่ายเคเบิลที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในอเมริกา และถ่ายทำภาค 2 ต่อในทันที โดยเริ่มออกฉายทางโทรทัศน์ครั้งแรกเมื่อวันที่ 7 กันยายน 2557

ซีรีส์ที่ออนแอร์ทางโทรทัศน์ในอเมริกาติดต่อใหม่ให้เป็นตอนละ 21 นาที และในวันแรกก็จัดฉายแบบมาราธอนติดต่อกันทั้ง 6 ตอนในภาคแรกและ 7 ตอนในภาค 2 ซึ่งเป็นเหตุการณ์ 2 ปีต่อจากภาคแรก และยังทำเป็น DVD ความยาว 2 ชั่วโมงออกจำหน่ายด้วย

ผู้อำนวยการสร้างซีรี่ย์เผยความในใจว่า เขาไม่ได้ต้องการให้คนผู้ได้รับเพียงความบันเทิงจากเรื่องราวของคนทั้งห้าเท่านั้น แต่เขายังอยากจะทำให้ทุกคนได้สัมผัสกับแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิต และยอมรับคนทุกคนไม่ว่าเขาจะมีสภาพทางร่างกายหรือพัฒนาการทางสติปัญญาอย่างไร และเขาก็เชื่อว่าผู้ชมจะรับรู้ถึงสิ่งที่เขาต้องการสื่อออกไปได้

ซึ่งผู้ชมซีรี่ย์เรื่องนี้ส่วนใหญ่มีพิศแบกค่อนข้างดี อย่างผู้ชมคนหนึ่งบอกว่า The specials เปรียบเสมือนแสงสว่างที่นำความหวังมาให้แก่ครอบครัว ที่สำคัญความตลกและความสนุกสนานของซีรี่ย์ยังช่วยรักษาและเยียวยาจิตใจของครอบครัวครอบครัวหนึ่งที่มีลูกเป็นดาวซินโดรม ให้กล้านำลูกออกมาเผชิญกับสังคมภายนอกมากขึ้น เช่นเดียวกับคุณแม่ชาวอเมริกาอีกคน ซึ่งดู The specials ไปได้แค่ 2-3 ตอนก็บอกว่า ตอนที่เธอดูซีรี่ย์ เธอลืมไปเลยว่า คนเหล่านี้มีความผิดปกติทางสมองและต้องการความช่วยเหลือพิเศษในชีวิตประจำวัน เพราะสิ่งที่พวกเขาทำ มันก็ไม่ต่างจากสิ่งที่คนปกติเขาทำกัน และที่เธอปลื้มซีรี่ย์เรื่องนี้มากๆ ก็เพราะซีรี่ย์มันส่งผลต่อลูกชายที่ตอนแรกแทบไม่ยอมออกไปเจอหรือพูดคุยกับใคร แต่หลังจากที่ได้ดูซีรี่ย์เรื่องนี้ด้วยกันเขาก็เริ่มออกไปพูดคุยกับคนอื่นและกล้าทำอะไรด้วยตนเองมากขึ้น

ไม่เพียงแค่นั้น The specials ยังถูกนำไปประกอบการเรียนเรื่องสื่อกับความพิการ ในมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ด้วยความหลากหลายในการนำเสนอมุมมองบวกกับความสร้างสรรค์ที่เน้นการสร้างคุณค่าเทียมของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์มากกว่าการสร้างค่านาสงสาร น่าสังเกตอย่างที่สองคืออดีตเคยทำ มันจึงเป็นกรณีศึกษาชั้นดีที่จะช่วยย้ำให้สังคมโลกได้เห็น ว่า สื่อบันเทิงไม่ว่าจะเป็น ละคร หนังสือ หรือซีรี่ย์ไม่ใช่เพียงสิ่งที่สามารถให้ความบันเทิงได้เพียงอย่างเดียว แต่ยังสามารถช่วยทำให้การมองของสังคมต่อคนกลุ่มต่างๆ เปลี่ยนไปได้ สามารถทำให้คนในสังคมเข้าใจสภาพสังคมและความแตกต่างของคนในสังคมมากขึ้น และเมื่อเราเรียนรู้กันมากขึ้นย่อมนำมาสู่การอยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจได้มากขึ้น

เรื่อง : ณัฐภรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : The-specials.com Disabilitycoop.com และ Wikipedia.com

2014年1月8日スタート 毎週水曜よる10時 放送

僕のいた時間

Blue Review : ตอนที่ 1

‘Boku no Itajikan’

ความหมายของ...ชีวิต

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 16 มิถุนายน 2557

‘ชีวิตคืออะไร?’

คำถามนี้อาจจะเคยเกิดขึ้นในจิตใจของใครหลายคน แต่น้อยคนนักที่จะหาคำตอบเจอ

ทาคุโตะ ซาวะตะ ชายหนุ่มวัย 22 ปี ตัวละครจากละครญี่ปุ่นเรื่อง Boku no Itajikan ซึ่งฉายไปเมื่อช่วงเดือนมกราคมที่ผ่านมา ก็เป็นผู้หนึ่งที่ตั้งคำถามนี้ ก่อนจะได้พบคำตอบ เมื่อชีวิตกำลังเดินเข้าสู่ความตายด้วยโรค Amyotrophic Lateral Sclerosis (ALS) หรือโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง

จุดเด่นของละครเรื่อง คือการตั้งคำถามนี้กับตัวละครแต่ละตัวผ่านเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ภายใต้บริบทของสังคมญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นความคาดหวังของครอบครัวที่ต้องการให้ลูกเรียนหรือเป็นในสิ่งที่พ่อแม่คิดว่าดี มีหน้าที่ มีเกียรติ หรือแม้แต่เพื่อให้มาสืบต่อกิจการของครอบครัว การดิ้นรนหางานทำให้ได้ก่อนเรียนจบของว่าที่บัณฑิตใหม่ทั้งหลายหรือแม้แต่ทัศนคติในเรื่องความรักและการสร้างครอบครัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่สะท้อนให้เห็นปัญหามากมายไม่ว่าจะเป็นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ต่างแก่งแย่งกันเพื่อให้ได้ ‘ที่’ ในสังคม ความกดดันจากการต้องเป็นไปตามกรอบที่กลายเป็นประเพณีปฏิบัติ ไปจนถึงการแก้ปัญหาด้วยการฆ่าตัวตาย เพราะไม่สามารถเผชิญกับชีวิตที่ผิดแปลกไปจากกรอบที่ถูกลงไว้ได้

การตายของเพื่อนร่วมสถาบันคนหนึ่งเพราะสามารถไม่หางานทำได้แม้จะจบการศึกษาไปแล้วหลายเดือน ทำให้ทาคูโตะ ผู้ที่ใช้ชีวิตตามแบบที่สังคมเป็นผู้กำหนดให้มาตลอดเริ่มตั้งคำถามกับตัวเองว่าชีวิตที่อยู่ภายใต้กรอบที่คนอื่นกำหนดนั้นเหมาะสมและทำให้ชีวิตของเขาประสบความสำเร็จเหมือนที่คนอื่น ๆ คิดจริงหรือไม่ และในที่สุดเขาก็ลองตัดสินใจแหวกกรอบเหล่านั้นออกมาทีละนิด

“ชีวิตผมเหมือนการเล่นละคร” คือ คำตอบที่เขาเอ่ยขึ้นในวันที่เข้าสัมภาษณ์งาน แน่แน่นอนว่ามันไม่ใช่คำตอบที่เขาเตรียมมาจากบ้าน แต่มันคือ สิ่งที่อยู่ในใจของเขามาตลอดและเมื่อได้ระบายสิ่งที่รู้สึก ไม่เพียงแต่เขาได้เริ่มชีวิตการทำงานที่นี้ แต่เขายังแก้ปมที่ฝังอยู่ในตัวเองได้ แม้จะเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็ตาม

ละครย้งวนเวียนอยู่กับปมที่เกิดจากสภาพสังคมของพระเอกอยู่ตลอดทั้งเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นชีวิตคนทำงานที่แตกต่างจากร่วมมหาวิทยาลัยอย่างสิ้นเชิง หรือการเปรียบเทียบกับน้องชายที่ประสบความสำเร็จกับการใช้ชีวิตตามกรอบที่สังคมวางไว้ให้ แต่สุดท้ายปมทั้งหลายก็กลายเป็นเรื่องไม่สำคัญอีกต่อไปเมื่อเขาต้องเผชิญกับโรคร้าย ซึ่งทำให้เขาต้องกลับมาตั้งคำถามกลับชีวิตจริงจึงอีกครั้งว่า **“เขาอยากจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้หรือไม่?”**

เพราะโรคลำไส้เนื้ออ่อนแรง เป็นโรคที่ในแสนคนจะพบเพียงแค่ 4-6 คนเท่านั้น แคมพลของมันก็ช่างร้ายกาจอย่างที่สุด เพราะร่างกายของผู้ป่วยจะเริ่มหยุดทำงาน แขนขาจะค่อยๆ ใช้การไม่ได้ ขยับตัวไม่ได้ พูดไม่ได้ กินอาหารได้อย่างยากลำบาก หายใจเองก็ไม่ได้และจะเสียชีวิตในที่สุดหากไม่ใช่เครื่องช่วยหายใจ

ในช่วงแรกที่คำตอบยังไม่ตกผลึก และไม่รู้จะดำเนินชีวิตไปในทิศทางใดดี เขาตัดสินใจตัดขาดทุกอย่างออกจากตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวหรือแฟนสาว เขาไม่เคยบอกอาการของตัวเองกับใครยกเว้นเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวแต่สุดท้ายเขาก็รู้ตัวว่า เขาไม่มีทางหลีกเลี่ยงสิ่งคมได้ตลอดชีวิต ดังนั้นโจทย์ที่สำคัญ คือ เขาจะอยู่ในสังคมอย่างไรให้มีความสุข และขณะเดียวกันก็ไม่ถูกลืมทิ้งความเป็นตัวของตัวเองไป

คำพูดหนึ่งของหมอที่ก้องอยู่ในใจของทาคูโตะตลอดมาก็คือ “คนไข้แต่ละคนล้วนแต่มีชีวิตของตัวเอง” และนั่นกลายเป็นพลังสำคัญที่ทำให้เริ่มเขาเปิดใจให้ตัวเองและพร้อมจะมีชีวิตต่อไป เขาเริ่มสื่อสารกับคนรอบข้างจริงจัง ไม่ว่าจะเป็นการแจกเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับโรคให้เพื่อนร่วมงาน การบอกอาการป่วยกับแม่ การที่คนรักของเขารับรู้และกลับมาใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ไปด้วยกัน การตั้งเป้าหมายสิ่งที่อยากทำ สิ่งที่เขาทำได้และได้ทำในแต่ละวัน ซึ่งทำให้ทาคูโตะใช้ชีวิตกับอวัยวะที่ยังทำงานอยู่อย่างเต็มที่ และมีความสุขกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ได้ง่ายขึ้น

แม้ในสภาวะที่ทาคูโตะต้องนั่งรถเข็น ก็ไม่ได้ทำให้ศักยภาพในการใช้ชีวิตลดลงแม้แต่น้อย เพราะเขายังคงทำงาน กินอาหาร พูดคุย เล่นกีฬา (ฟุตบอลบนรถเข็นไฟฟ้า) แถมยังมีกลุ่มเพื่อนที่เป็นโรค ASL เหมือนกันคอยให้คำปรึกษา แลกเปลี่ยนประสบการณ์และร่วมกันทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งช่วยลบความเดียวดายและความหวาดกลัวออกจากหัวใจไปหมดสิ้นและยังทำให้เขาเริ่มเห็นทางเลือกในการใช้ชีวิตมากขึ้น

และวันหนึ่งเมื่อทาคุโตะได้รับเชิญไปพูดในงานปัจฉิมนิเทศของโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในขณะที่ระบบหายใจของเขาใกล้จะหยุดทำงาน เขาก็ได้พบว่าการสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้อื่นก็ยังสร้างพลังในการมีชีวิตต่อให้ตัวเอง เพราะตลอดช่วงเวลาที่เขาต้องผจญกับโรคร้ายซึ่งพรากส่วนๆ ต่างของชีวิตไป แต่สิ่งที่ได้กลับคืนมานั้นยิ่งใหญ่กว่ากันมาก นั่นคือ ความสุขที่แท้จริงไม่ว่าจะเป็นครอบครัวที่แทบไม่เคยคุยกันและต่างโยนความผิดกันไปมาที่หันหน้ามาคุยกันอีกครั้ง น้องชายที่เป็นเคยแบบอย่างการใช้ชีวิตตามกรอบแต่ไม่เคยรู้จักการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนในสังคมเลยก็เริ่มก้าวออกจากกรอบและกล้าจะเดินไปสู่ความฝันของตัวเองจริงๆ และที่สำคัญที่สุด ก็คือตัวทาคุโตะของเองที่แม้สุดท้ายจะต้องใช้ชีวิตอยู่ด้วยเครื่องช่วยหายใจ ไม่สามารถสื่อสารได้ด้วยปากอีกต่อไป แต่เขาก็มีความสุขกับการได้ใช้ชีวิตอยู่ต่อท่ามกลางคนที่เขารัก และคนที่รักเขา

ละครเรื่องนี้จึงไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้ชมเข้าใจโรค ASL หรือรู้จักการเปิดใจยอมรับความแตกต่างทางสังคม และเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันกับคนที่ไม่ได้สมบูรณ์พร้อมเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นการเลือกใช้ชีวิตที่ไม่ควรให้สังคมมากำหนด ‘คุณค่า’ ว่าแต่ละคนเป็นอย่างไร เพราะเราต่างหากที่ต้องเป็นผู้เลือกและสร้างความหมายของชีวิตด้วยตนเอง

เรื่อง : ณัฐภรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ที่มา : <https://minipipami.files.wordpress.com/2014/10/message-reading.jpg>

Blue Review : ตอนที่ 2

Your eyes and my ears ผู้ชายช็อคตัน ผู้หญิงช็อคนุช

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 7 กรกฎาคม 2557

22 ปีก่อน ภาพยนตร์เรื่อง ‘ผู้ชายช็อคตัน ผู้หญิงช็อคนุช’ ได้โลดแล่นผ่านสายตาผู้ชมเป็นครั้งแรก หากดูเผินๆ เนื้อเรื่องของหนังก็เหมือนหนังรักทั่วๆ ไปที่ผู้ชายและผู้หญิงวัยรุ่นมีความรักให้แกกัน แต่ต้องเจออุปสรรคจากสังคมรอบข้าง แล้วสุดท้ายทั้งคู่ก็สามารถฝ่าฟันจนสามารถครองรักกันได้สำเร็จ

แต่ภาพยนตร์เรื่องนี้มีความพิเศษมากกว่านั้น เพราะตัวเอกของเรื่องเป็นคนที่พิการทั้งคู่ คือพระเอกตาบอด และนางเอกหูหนวก ซึ่งถ้ามองในแง่ของการสื่อสารแล้ว โอกาสของความเป็นไปได้ก็น้อยมาก แต่พวกเขากลับแสดงให้เห็นว่า ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้ และพวกเขาได้เปลี่ยนแปลงสิ่งที่คนอื่นอาจมองว่าเป็นวิกฤต ให้กลายเป็นโอกาส ทั้งคู่ต่างให้คนรักของตัวเองมาเติมเต็มให้แกกัน คือ พระเอกให้นางเอกเป็นตาของเขา ส่วนตัวเองก็เป็นเสมือนปากและหูให้นางเอก

จุดน่าสนใจอย่างหนึ่งของหนังเรื่องนี้คือการสร้างพระเอก-นางเอกให้ดำเนินชีวิตเหมือนคนทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการให้พระเอกขึ้นรถเมล์ นั่งกินข้าวที่โรงอาหารกับเพื่อน เล่นดนตรี เรียนมหาวิทยาลัย ไปเที่ยว ส่วนนางเอกก็มีครอบครัวที่สมบูรณ์ เรียนหนังสือ ไปเที่ยวเล่น เดินห้าง ทำขนม มีเพื่อนฝูงรายล้อมทั้งเพื่อนคนหูหนวกและหูดี จนทำให้ดูเหมือนว่าคนพิการนั้นมีความเท่าเทียมกับคนทั่วไป แต่เมื่อทั้งสองเริ่มมีความรักให้กัน ภาพสะท้อนจากคนรอบข้างก็เปลี่ยนไปทันทีโดยเฉพาะครอบครัวของทั้งสองฝ่ายที่ปฏิเสธความรู้สึกของทั้งคู่ด้วยเหตุผลต่างๆ คือ ความไม่พร้อม

สิ่งเหล่านี้ คือภาพสะท้อนของสังคมได้อย่างดี โดยเฉพาะการติดกับดักเรื่องรูปลักษณ์ภายนอก มากกว่าจะค้นหาตัวตนแท้จริงที่อยู่ภายใน อย่างในกรณีเรื่องการหางานทำ แม้มันจะมีวุฒิการศึกษาที่สูงและในสังคมสมัยนั้นก็ให้คุณค่ากับคนที่จบปริญญาตรี แต่แทนที่จะมองที่ความรู้ความสามารถ กลับปฏิเสธที่จะรับต้นเข้าทำงานเพียงเพราะเขาเป็นคนตาบอด และเชื่อว่าเขาคงทำงานให้ไม่ได้ หรือแม้แต่ตัวตนเองก็ยังติดกับดักเรื่องน้อยอยู่ เช่น ในฉากที่นุชให้เพื่อนบ้าน พูดความรู้สึกแทนตัวเองแล้วอัดเทปส่งไปให้ต้น แนนอนว่าแม้นุชจะรู้ความจริงภายหลังว่าข้อความจากเสียงผู้หญิงในเทปมาจากนุช แต่เขาก็ยังเชื่อฝังใจว่า เพื่อนของนุชต่างหากที่เป็นคนเข้าใจเขา ซึ่งเป็นการสะท้อนทัศนคติการรับรู้ว่า สุดท้ายคนเราก็ก็นึกที่จะเชื่อสิ่งที่ตัวเองสัมผัสหรือคิดเองมากกว่าจะเชื่อความจริงที่เกิดขึ้น

เพราะฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลยว่า ทำไมคนรอบข้างคนพิการจึงมักตกอยู่ภาวะของ **‘การคิดแทน’** อยู่เสมอเพราะต่อให้คนพิการมีความสามารถแค่ไหน แต่คนรอบข้าง โดยเฉพาะในสมัยนั้นก็ยังมักมีทัศนคติฝังใจว่า คนพิการยังงี้ก็ด้อยกว่าคนปกติ ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่ร่างกายเท่านั้น แต่ยังเป็นเรื่องความคิด ความสามารถ หรือแม้แต่ความรู้สึก ที่คิดว่าคนพิการที่มีประสาทสัมผัสไม่ครบถ้วน ไม่น่ามีความรักได้ โดยหารู้ไม่ว่านั่นอาจเป็นความรักที่เกิดจากความเข้าใจ ที่ใช้ใจมากกว่าความรักของคนที่ดีดี หุติด้วยซ้ำ

นอกจากการนำเสนอภาพของสังคมไทยในขณะนั้น ภาพยนตร์ยังพยายามใส่ทัศนคติใหม่เกี่ยวกับความพิการลงไปด้วย เพื่อแสดงว่าคนพิการนั้นมีความสามารถและศักยภาพไม่แพ้คนปกติเลย ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารระหว่างคนตาบอดกับคนหูหนวก แต่ต้นซึ่งเป็นคนตาบอดก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเขามีศักยภาพเพียงพอที่จะเรียนภาษามือ ซึ่งถือเป็นภาษาหนึ่งที่แม้แต่คนตาดียังว่ายาก แต่ด้วยความพยายามของต้น เขาก็สามารถเรียนรู้ภาษามือเพื่อใช้สื่อสารกับหนูได้ ขณะที่หนูใช้การสัมผัสมือของต้นแล้วทำเป็นท่าทางต่างๆ ในภาษามือเมื่อต้องการสื่อสารกัน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคนพิการกับคนปกติต่างก็มีศักยภาพในการเรียนรู้ไม่ต่างกัน หากมีความตั้งใจ ได้รับการฝึกฝนที่เพียงพอ และสังคมเปิดโอกาสให้พวกเขาได้เรียนรู้

แต่ทำไมจะหาเด็กทั้งที่
หาให้มันสมประกอบหน่อยไม่ได้หรือวะ

อย่างไรก็ตาม แม้ภาพยนตร์เรื่องนี้จะถูกนำเสนอไปแล้วกว่า 20 ปีแต่ดูเหมือนทัศนคติ ความพิการของสังคมไทยก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย ถึงแม้ในปัจจุบันจะมีการเปิดโอกาสให้คนพิการเข้าทำงานมากขึ้น แต่ยังมีคนอีกจำนวนไม่น้อยที่ยังติดกับดักเดิมๆ ที่คิดว่า คนตาบอด หูหนวก พูดไม่ได้ หรือคนที่ต้องนั่งรถเข็นเป็นคนไม่สมประกอบ คนพิการพิการ คนไร้ความสามารถ ไม่สามารถทำสิ่งต่างๆ ที่คนอื่น ๆ ทำได้ เพราะฉะนั้นถ้ายังอยู่กับความคิดเดิมๆ เช่นนี้ ไม่นานว่าต่อไปเราเองนั่นแหละที่จะกลายเป็นคนพิการทางการเปิดใจและไร้ความสามารถในการใช้ชีวิตร่วมกับความแตกต่าง

เรื่อง : Miss JR.

ภาพ : <https://youtu.be/9-G0v1Pdwlg>

Blue Review : ตอนที่ 3

‘Rain Man’ สัมผัสภาพท่ามกลางความต่าง

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 27 สิงหาคม 2557

หลังจากที่พ่อของชาร์ลีสายจากไป หนายความก็เจอกับเขาวุ่นมรดกที่เขาจะได้รับมีเพียงรถเก๋าๆ คันเดียวกับคำลิสต์ชื่อในการผสมพันธุ์ดอกกุหลาบ ทว่าทรัพย์สินอื่นๆ ที่เหลือกว่าสามล้านเหรียญจะถูกนำไปบริจาคให้สถานบำบัดทางจิตแห่งหนึ่ง ชายหนุ่มทั้งโกรธทั้งแปลกใจ จึงรีบไปยังสถานบำบัดแห่งนั้นเพื่อหาคำตอบว่าเพราะเหตุใด จนเมื่อไปถึงก็ได้พบกับโรมอนด์ พี่ชายอีกคนหนึ่งซึ่งเขาไม่เคยรู้เลยว่ายังมีตัวตนอยู่

และนี่คือจุดเริ่มต้นของ Rain Man ภาพยนตร์ยอดเยี่ยมที่กวาดรางวัลออสการ์ไป 4 สาขา Best Picture, Best Actor, Best Director และ Best Original Screenplay) แถมยังทำรายได้ถล่มทลายทั่วสหรัฐอเมริกา ทั้งหมดล้วนเป็นข้อพิสูจน์อย่างดีถึงคุณค่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ทั้งในแง่เนื้อหาและสุนทรียภาพ

ที่มา : www.oscarchamps.com

สำหรับอาการออทิสติก แม้ปัจจุบันจะเป็นที่รู้จักกันมากขึ้นแล้ว แต่สังคมส่วนใหญ่ก็ยังขาดความรู้ความเข้าใจในอาการและวิธีปฏิบัติตัวต่อคนเหล่านั้นในแบบที่ถูกที่ควรอยู่ดี เพราะฉะนั้นเมื่อมาเทียบกับบริบทของสังคมช่วงที่ภาพยนตร์ออกฉายเมื่อปี 2531 บุคลากรด้านการแพทย์บางคนยังไม่รู้จักคำคำนี้เลยด้วยซ้ำ Rain Man จึงมีส่วนช่วยให้โลกได้รู้จักและร่วมเรียนรู้เรื่องราวของอาการออทิสติกไปด้วยกันพร้อมๆ กับตัวละครในเรื่อง

ชาร์ลีผู้เห็นแก่ตัว เอาแต่ใจ ถือตนเองเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง เมื่อต้องมาใช้ชีวิตร่วมกับพี่ชายผู้เป็นออทิสติก ก็แน่นอนว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาก็จะต้องไปได้ไม่สวยเท่าไรนัก ทว่ายังมีจุดร่วมอยู่จุดหนึ่งที่เขทั้งสองต้องเผชิญหน้าอยู่เหมือนกันๆ นั่นคือการขาดที่พึ่งพิงทางจิตใจ

ที่มา : <https://panandslam.files.wordpress.com/2014/04/rain-man-23.jpg>

ที่มา : <http://image.toutlecine.com/photos/r/a/rain-man-1988-18-g.jpg>

เป็นปกติที่ผู้มีอาการออทิสติกอย่างไร้มอนต์จะเกิดความกังวลหรือหวาดกลัวได้ง่ายกว่าคนทั่วไป เขาต้องการ ‘Main Man’ ที่จะคอยเป็นที่พึ่งเมื่อเจอเหตุการณ์ไม่คาดฝันในชีวิตประจำวัน ส่วนตัวชาร์ลีเองก็มีวัยเด็กที่ปวดร้าว รู้สึกลอยล่อว่าไม่ได้รับความรักจากใครทั้งสิ้น มีเพียง ‘Rain Man’ เพื่อนในจินตนาการวัยเด็กเท่านั้นที่อยู่เคียงข้าง เมื่อเติบโตขึ้นมาเขาจึงต้องเดินหน้าไขว่คว้าหาทุกอย่างมาไว้ในมือโดยไม่คิดสนใจผู้อื่น ทั้งคู่ต่างต้องต่อสู้กับปัญหาในใจจุดนี้ตั้งแต่ต้นจนถึงท้ายภาพยนตร์กันเลยทีเดียว

ไรมอนต์ต้องเผชิญกับความเจ้าอารมณ์ และการปฏิบัติตัวแยกๆ ของน้องชาย ขณะที่ชาร์ลีเองก็ต้องพบกับพฤติกรรมที่อยากจะคาดเดาของพี่ชายแทบไม่เว้นช่วง ถึงแม้ทั้งคู่จะสร้างความลำบากใจให้แก่กันและกันอย่างหนัก แต่เวลาอันแสนสาหัสที่ใช้ร่วมกันทั้งวันทั้งคืนนั้น ก็กลายเป็นตัวช่วยให้พี่น้องคู่นี้ได้ทำความรู้จักกัน จนเกิดเป็นโอกาสให้ได้เข้าใจตัวตนและความเป็นไปของทั้งสองฝ่าย

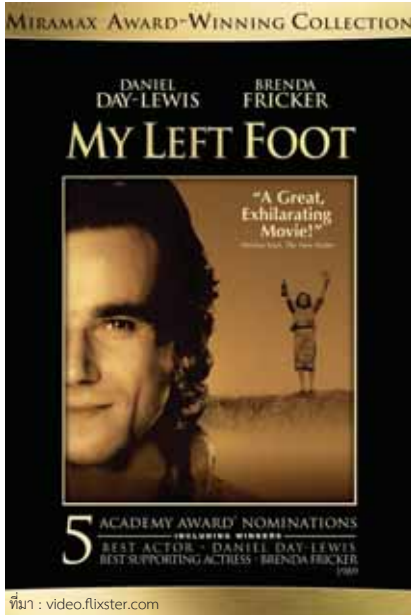
มนุษย์เราจะยากดีมีจนอย่างไรก็ต้องการความรักเป็นเครื่องค้ำจุนจิตใจ นอกจากนี้ยังต้องการความเข้าใจและความเชื่อมั่น ซึ่งทั้งหมดนี้นำไปสู่การยอมรับ ทั้งยอมรับในตัวของตัวเอง และในตัวผู้อื่น จนสามารถมองเห็นคุณค่าของการมีชีวิตได้ เมื่อชาร์ลพยายามเปิดตัวเองทำความเข้าใจในตัวพี่ชายจนสร้างความรักและความเชื่อมั่นขึ้นมาได้ สายสัมพันธ์พี่น้องก็ถูกถักขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง ปมในใจเรื่องการขาดที่พึ่งของทั้งสองฝ่ายก็ค่อยๆ ถูกคลายออกไป

ทุกวันนี้ แนวคิดการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน (Community Based Rehabilitation) กลายเป็นแนวคิดที่ได้รับการยอมรับมากขึ้นกว่าเมื่อสมัย 20 กว่าปีก่อนตอนหนังเข้าฉาย การฝากชีวิตของผู้มีอาการออทิสติกไว้กับสถาบันบำบัดและเข้าเรียนต่อหรือทำงาน แต่ในสถานที่พิเศษที่ถูกจัดเตรียมไว้อาจจะไม่ใช่คำตอบที่ดีที่สุดอีกต่อไป เพราะการใช้ชีวิตอยู่กับครอบครัวและสังคมปกติภายนอก จะทำให้พวกเขามีโอกาสได้รับสิ่งที่จำเป็นที่สุด นั่นคือ ความรัก และการดูแลเอาใจใส่ ไม่ใช่ความสงสารหรือการสงเคราะห์

Rain Man อาจจะไม่ได้เป็นภาพยนตร์ที่ให้ข้อมูลเทคนิควิธีการเรียนรู้และดูแลผู้มีอาการออทิสติกมากมายอะไรนัก แต่ภาพยนตร์ก็ได้ถ่ายทอดหัวใจสำคัญของการอยู่ร่วมกันของครอบครัว และของมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะมีความพิการอย่างไรก็ตาม

เรื่อง : Kunx Kinx

Blue Review ตอนที่ 4

‘My Left Foot’ สู้ฟันด้วยใจของตัวเอง

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 24 กันยายน 2557

มีผู้คนไม่มากนักที่จะมีโอกาสได้รู้จักและสัมผัสกับผลงานจิตรกรรมของ**คริสตี้ บราวน์** จวบจนกระทั่งเขาเริ่มต้นเขียนหนังสือของตัวเอง คนจำนวนมากก็ต้องหันมาทั้งในความสามารถของผู้ชายคนนี้ และหลังจากหนังสืออัตชีวประวัติ **My Left Foot** เล่มนี้ถูกหยิบไปดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ คริสตี้ บราวน์ ก็กลายเป็นแรงบันดาลใจให้ใครหลายล้านคนทั่วโลก ในฐานะบุรุษผู้ไม่ยอมแพ้ ศิลปินผู้สร้างสรรค์อารมณ์ให้แกโลกใบนี้ด้วยเท้าซ้ายเพียงข้างเดียว

ในปี ค.ศ.1989 **My Left Foot** พาตัวเองไปกวาดรางวัลต่าง ๆ มากมายจากหลายสถาบัน โดยเฉพาะสาขานักแสดงนำชาย **ดาเนียล เดย์ ลูอิส** ได้เริ่มต้นจารึกชื่อไว้ในตำนานสุดยอดนักแสดงจากผลงานในภาพยนตร์เรื่องนี้ การถ่ายทอดชีวิตของผู้มีอาการพิการทางสมอง (Cerebral Palsy – CP) ให้ออกมาได้สมจริงและถึงแก่นในแบบที่เขาทำนั้น ควรค่าแก่การยกย่องในฝีมือและความทุ่มเทอย่างแท้จริง

สำหรับผู้ที่มีอาการพิการทางสมอง หรือเรียกกันว่า CP นั้น คือผู้ที่มีความเสียหายของเนื้อสมองเกิดขึ้นในช่วงที่อายุสมองยังเจริญไม่เต็มที่และไม่สามารถคืนสู่สภาพปกติได้เพราะเซลล์สมองไม่สามารถแบ่งตัวทดแทนส่วนที่เสียหาย ผลกระทบที่ตามมาจะทำให้ผู้ป่วยมีความสามารถในการทรงตัวและการเคลื่อนไหวร่างกายที่ผิดปกติ เช่น ไม่สามารถขยับแขนขา ลำตัว ใบหน้าหรือลิ้น ซึ่งปัญหาในการควบคุมการทำงานของกล้ามเนื้อเหล่านี้ล้วนเป็นอุปสรรคในชีวิตประจำวันหลายๆ ด้านทั้งปัญหาการสื่อสาร การกินอาหาร และอาจรวมไปถึงปัญหาในการควบคุมลมหายใจ

ที่มา : <https://www.yify-torrent.org>

คริสตี้ บราวน์ ศิลปินเลื่องชื่อชาวไอริชผู้นี้ ก็จำต้องต่อสู้กับอาการเหล่านี้อาตลอดชีวิตเช่นกัน แต่สิ่งที่พิเศษยิ่งกว่าใครหลายคนของบราวน์ คือ ความเข้มแข็งอันมหาศาลเท่าที่มนุษย์คนหนึ่งพึงจะมี ชีวิตของผู้พิการทางสมองเมื่อสมัยกว่า 70 ปีที่แล้วย่อมไม่ง่ายดายแต่อย่างใด แต่การมีชีวิตรอดก็นับเป็นเรื่องลำบากยากเข็ญแล้ว ไม่ต้องเอ่ยถึงการแสวงหาชื่อเสียงเงินทองและการยอมรับจากสังคมเลย หากแต่บราวน์เลือกที่จะเดินหน้าทำชนกับทุกอุปสรรคแทน จนได้ฝากชื่อไว้ให้เป็นกำลังใจแก่ผู้คนทุกคนที่รับรู้เรื่องราว

ที่มา : <https://danhairfield.files.wordpress.com>

จากจุดเริ่มต้นที่แม้แต่พ่อของตนเองยังไม่ยอมรับเป็นคนในตระกูล บราวน์พยายามพิสูจน์ตัวด้วยการลักจำวิชาเรียนของพี่ๆ น้องๆ ขณะทำการบ้านและฝึกใช้เท้าซ้ายเขียนหนังสือ แทนคำพูดจนสามารถสื่อสารความในใจได้ เพื่อบอกกับทุกคนในบ้านว่าเขายังมีสติสัมปชัญญะ และสามารถสำนึกดูคนปกติ บราวน์ไม่เคยหยุดพัฒนาความสามารถตนเอง เขาพยายามใช้เท้าซ้ายวาดภาพ ทุกวันๆ จนฝีมือโดดเด่น พยายามฝึกพูดจนเริ่มออกเสียงได้ จนเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่น เขาถึงกับสามารถร่วมเล่นฟุตบอลกับเพื่อนในละแวกบ้านได้ในตำแหน่งผู้รักษาประตูและผู้ส่งหารจุดโทษ

อย่างไรก็ตาม ปัญหาอีกมากมายในชีวิตมนุษย์นั้นไม่สามารถจัดได้โดยง่ายด้วยเพียงแค่ความมุ่งมั่น บราวน์เองก็หนีความจริงข้อนี้ไปไม่พ้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาในครอบครัวอันเกิดจากความรุนแรงของพ่อ หรือจะเป็นการที่ต้องยอมรับคำปฏิเสธรักจากเพศตรงข้ามซ้ำแล้วซ้ำเล่า บราวน์ซึ่งมีอารมณ์และหัวใจเยี่ยงมนุษย์ทั่วไปจึงมีช่วงเวลาเสียศูนย์อยู่เสมอๆ ไม่ได้แข็งแกร่งตลอดเวลา

แล้วสิ่งใดกันที่ทำให้บราวน์เดินหน้าต่อไปได้? เราคงไม่มีทางปฏิเสธได้ว่า ความรักและความเข้าใจจากคนรอบข้างเป็นสิ่งสำคัญที่จะพามนุษย์ข้ามช่วงเวลาอันโหดร้ายนี้ไปสู่โอกาสในวันข้างหน้า จะด้วยความรักและความอดทนในทุกเวลาจากแม่ของเขา หรือด้วยแรงบันดาลใจจาก ดร.ฮิลิน ผู้เป็นรักครั้งใหญ่ก็ตาม หากไม่มีแรงสนับสนุนจากภายนอกเสียเลย คงยากยิ่งที่คนคนหนึ่งจะยืนหยัดต่อสู้กับทุกปัญหา

ที่มา : <https://pic.yify-torrent.org/1989/32295/878ca4b830a1485cba48de5b403f717c.png>

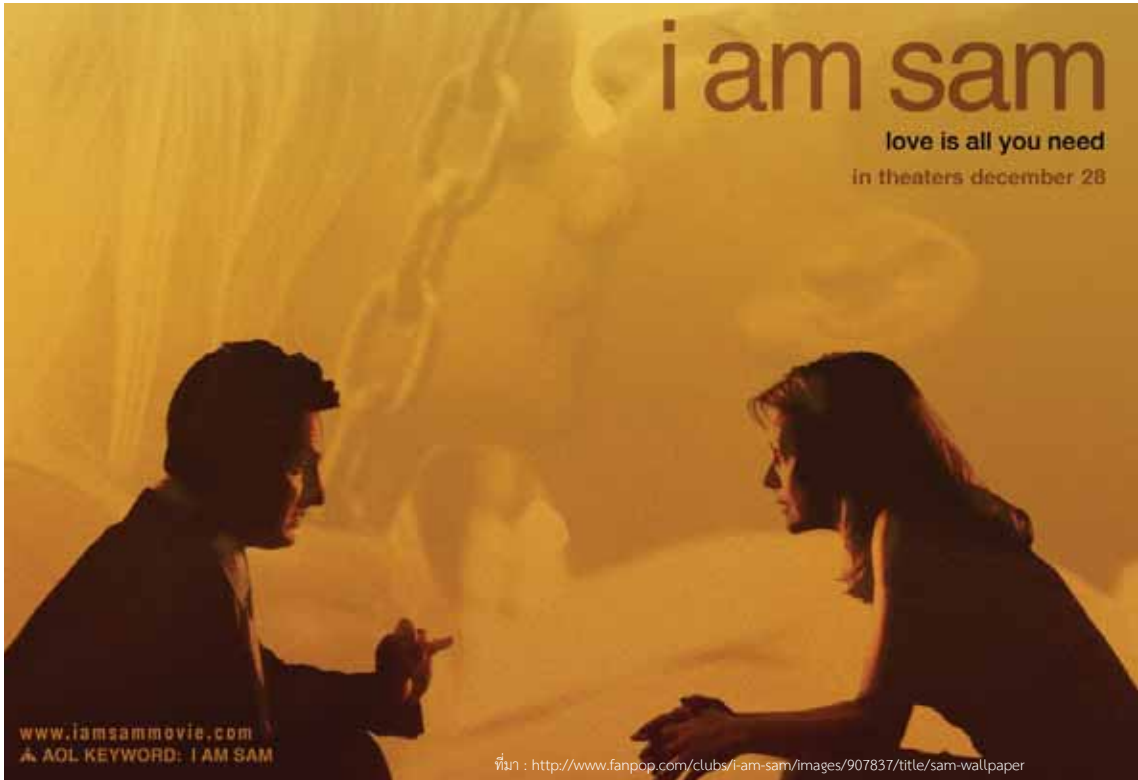
ที่มา : danhairfield.wordpress.com

ที่มา : <http://www.heyuguys.com/images/2014/03/Daniel-Day-Lewis-My-Left-Foot.jpeg>

เรื่องราวของ คริสตี้ บราวน์ ได้พิสูจน์ให้เราเห็นแล้วว่า การต่อสู้กับชีวิตนั้นไม่เคยเป็นสิ่งที่ไร้ความหมายและความรักความเข้าใจคือคบไฟอันล้ำค่าในวันที่ชีวิตมืดมัว ผู้ที่เดินหน้ายังมีโอกาสสมหวังแต่ผู้ที่ถอดใจจะพ่ายแพ้ตลอดกาล

เรื่อง : Kunx Kinx

Blue Review ตอนที่ 5

‘I Am Sam’ ความไม่สมบูรณ์ที่ ‘เพียงพอ’

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 15 ตุลาคม 2557

คนพิการทางสติปัญญาจะมีศักยภาพในการดูแลคนอื่นได้มากน้อยแค่ไหน คือหัวข้อสำคัญที่ภาพยนตร์เรื่อง **I Am Sam** ซึ่งออกฉายเมื่อปี ค.ศ.2001 ทั้งประเด็นขบคิดให้แก่สังคมไว้อย่างสนใจ

ภาพยนตร์ไม่ได้อธิบายไว้ว่าอาการบกพร่องทางพัฒนาการของ **แซม ดอร์สัน** นั้นเป็นอาการประเภทใด มีสาเหตุอย่างไร เราเพียงได้รับรู้ว่าแซมมีระดับความคิดและจิตใจเทียบเท่ากับเด็กอายุ 7 ขวบเท่านั้น ขณะเดียวกันก็ต้องทำหน้าที่เป็นพ่อเลี้ยงเดี่ยวดูแลลูกสาวของเขา ลูซี่ ไดมอนด์ ดอร์สัน ที่เพิ่งเกิดมาเพียงลำพัง

ด้วยความช่วยเหลือและกำลังใจจากเพื่อนๆ รวมทั้งคนรอบข้าง ทำให้การเลี้ยงดูลูกของแซมไม่ลำบากจนยากจะจัดการ ทว่าเมื่อลูซี่เติบโตจนอายุได้ 7 ขวบ แซมก็ต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรคนานใหญ่ เพราะสติปัญญาของลูซี่กำลังจะล้ำหน้าแซมซึ่งเป็นผู้ปกครองไปเสียแล้ว และนี่คือคำถามอันแสนเจ็บปวดที่แซมและริต้า ทนายอาสาของเขา ต้องตอบกับศาลให้ได้ ก่อนที่แซมจะเสียสิทธิในการเลี้ยงดูลูกสาวให้แก่ครอบครัวที่สถานสงเคราะห์พิจารณาว่ามีความเหมาะสมกว่า

ไม่ว่า I Am Sam จะเลือกตอบคำถามนี้ไปในทิศทางใดก็ตาม แต่ในความเป็นจริงแล้วจะมีใครกันที่มีสิทธิอันชอบธรรมอย่างแท้จริงพอจะตัดสินได้ว่า มนุษย์คนหนึ่งนั้นมีความสามารถพร้อมสำหรับการดูแลมนุษย์ผู้อ่อนแอไหน

นอกจากเราจะได้รู้จักครอบครัวของแซมแล้ว ภาพยนตร์ยังพาเราไปรู้จักกับอีกหลายๆ ครอบครัวที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับชีวิตของเขา โดยเฉพาะครอบครัวที่เรียกได้ว่าเป็นคู่ตรงข้ามกันอย่างครอบครัวของริต้า ภาพยนตร์เลือกจะถ่ายทอดออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ครอบครัวนั้นมีทุกอย่างที่ครอบครัวของแซมขาดไป ไม่ว่าจะเป็นสถานะทางการเงิน ความรู้ ความสามารถ รวมไปถึงความน่าเชื่อถือในสังคม จนอาจจะเรียกได้ว่าเป็นครอบครัวที่สมบูรณ์แบบซึ่งหลายๆ บ้านคงต้องอิจฉา แต่ใครจะรู้ว่าครอบครัวที่เพียบพร้อมนี้ก็อยู่ในสภาพร่อแร่และกำลังจะพังทลายลงไม่ต่างจากที่แซมเจออยู่ เพราะริต้าทุ่มเทชีวิตอยู่กับการงานตลอดเวลา ขณะที่สามีออกไปหาบ้านเล็ก บ้านน้อยกันอย่างไม่เกรงใจ โดยลูกชายคนเดียวของเธอก็ไม่คิดจะพูดคุยด้วยกันทีเดียว แม้สักประโยค

ที่มา : http://youngactressreviews.org/reviews/i_am_sam/show/2.jpg

ผู้คนมากมายเฝ้าหาความสมบูรณ์แบบให้แก่ชีวิตของตัวเอง แต่ใครบ้างจะเคยไปถึงความสมบูรณ์แบบนั้นได้ ความแหว่งและข้อผิดพลาดต่างๆ ในชีวิตล้วนเดินทางมาหาเราทุกคนอย่างสม่ำเสมอ ไม่มีข้อยกเว้น เรายังดิ้นรนหาวิธีต่างๆ มาเติมเต็มหรือปกปิดข้อบกพร่องเหล่านั้นอยู่เรื่อยไป เพียงเพื่ออย่างน้อยที่สุด แม้ว่าจะไม่สมบูรณ์แบบ ก็ขอให้มันสมบูรณ์ **‘พอ’**

แล้วเส้นแบ่งนามว่า **‘พอ’** นี้ ใครกันเล่าจะเป็นผู้ขีด?

ในสังคมของเรา ณ ปัจจุบันนี้คงปฏิเสธไม่ได้ว่ายังมีอีกหลายเสียงที่ไม่ได้ถูกให้นำหนักกันเท่าไรนัก เสียงของเด็ก เสียงของคนพิการ เสียงของคนจน เสียงของคนด้อยโอกาสทางการศึกษา และอีกหลายๆ เสียงนั้นยังเบากว่าเสียงของผู้ที่มีพื้นฐานชีวิตเพียบพร้อมและได้รับการยอมรับในสังคม แต่เสียงที่ดังกว่านั้นจะถูกต้องแค่ไหน เสียงที่เบากว่านั้นควรจะต้องนำมาพิจารณาบ้างหรือไม่ ยังมีอีกหลายๆ คำถามที่ทุกคนไม่สามารถหาคำตอบอันชัดเจนออกมาได้ โดยเฉพาะเมื่อเป็นคำถามถึงอนาคตที่ยังไม่เกิดขึ้น

ที่มา : filmandtvbybennicklin.blogspot.com

อย่างไรก็ตาม หากชีวิตยังไม่สิ้น อนาคตก็จะกลายมาเป็นปัจจุบันในสักวัน แซม, ลูซี่, ริต้า รวมถึงพวกเราทุกคนต่างก็ต้องเผชิญหน้ากับผลลัพธ์จากหนทางที่เลือกเดิน และก็ต้องมุ่งหน้าตามหาสิ่งดีๆ จัดสิ่งแย่ๆ ในชีวิตกันไป

สิ่งที่ดีที่สุดที่พึงจะทำได้คงเป็นการเรียนรู้ซึ่งกันและกันเพื่อใช้ประสบการณ์ที่แตกต่าง นำให้อนาคตต่างไปจากปัจจุบัน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อโอบอุ้มให้ปัจจุบันสามารถเดินหน้าสู่ออนาคตต่อไปได้เสมอ

เรื่อง : Kunx Kinx

ที่มา : <https://image.tmdb.org/t/p/original/mTN2pjZKWteb687WOGtrMx8FEpu.jpg>

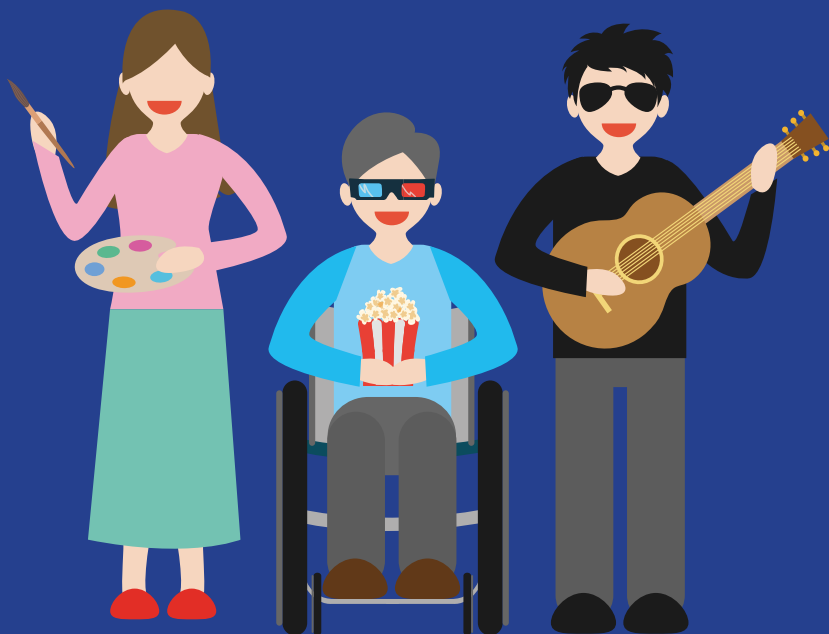
“

Entertainment เปิดโลกความบันเทิง
 บทความเล่มนี้ จะมาสร้างอรรถรส เพิ่มความหรรษา
 ในการเสพสื่อที่แตกต่างหลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น
 แนวศิลปะ ภาพยนตร์ ดนตรี หรือละคร
 ที่จะทำให้คุณได้เข้าใจความหมายที่แท้จริง
 ของการเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมในการบอกเล่าความพิการ
 ให้สังคมได้เข้าใจอย่างแท้จริง!!

”

ดาวน์โหลดหนังสือเล่มนี้และงานวิจัยอื่นๆ ของสวรส. และเครือข่ายได้ที่
 คลังข้อมูลและความรู้ระบบสุขภาพของสวรส.และองค์กรเครือข่าย <http://kb.hsri.or.th>

สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข

สำนักงานกองทุนสนับสนุน
การสร้างเสริมสุขภาพ

สสพ.

โดย สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.)
88/39 อาคารสุขภาพแห่งชาติ ชั้น 4 กระทรวงสาธารณสุข ช.6
ถ.ติวานนท์ 14 ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
โทรศัพท์ : 0-2832-9200 โทรสาร : 0-2832-9201
<http://www.hsri.or.th>